

LETO –
YEAR 44
AUGUST –
SEPTEMBER 1995

**m
i
s
s
i
i**

THOUGHTS

Naslovna slika: Slovenska mati – "žena, vzgojiteljica za mir" dneva miru 1995. (Ilustracija je delo ameriške Slovenke Nancy Bukovnik.)
+ + +

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

NEDAVNO mi je p. Valerijan iz Sydneya spet poslal vrsto imen z dodano naročnino za MISLI ter pri večini tudi z darom v naš Tiskovni sklad, ki mesečnik rešuje finančnih težav. Pridana sta bila tudi dva nova naročnika, s katerima se je število letošnjih novih naročnikov dvignilo na 29. Sleherni novi me spravi v dobro voljo, kar boste gotovo razumeli. Z njimi kar dobro mašim luknje. Imenom pa je tokrat p. Valerijan dodal še enega s pripisom: "Tej gospe nehaj pošiljati Misli. Pravi, da nima časa brati..."

Vzel sem ime naročnice iz kartoteke ter ga izbrisal iz računalnika. Ne bo več dobivala MISLI, ker "nima časa brati". Po telefonu mi je pater tudi povedal, da je ista gospa precej starih Misli prinesla pred vrata cerkvene pisarne, nekatere še v ovoju – torej niso bile niti pregledane, kaj šele prebrane – pač "nima časa". . . No, vsaj proč jih niso zmetali!

Ko sem šel gledat v naročninsko knjigo, sem ugotovil, da tudi ni bilo časa za pravnomočno naročnino – od leta 1984 pa do danes. . .

Ob našem slučaju sem se resno zamislil, potem pa zahvalil Boga, da je primer osamljen. Razumem, če naročnik odpove MISLI, ker mu oči v starosti ne služijo več, a imam lepe primere zvestih bralcev, ki s povečevalnim steklom berejo besedo za besedo. Da nekdo "nima več časa" za MISLI, se pa vsaj meni kaj žalostno sliši. . .

– Urednik in upravnik

misli (THOUGHTS) Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) Fr. Basil Valentine, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'Beckett Street, KEW, Vic. 3101 – Naslov: MISLI, P.O.Box 197, KEW, Vic. 3101 + Tel.: (3)853 7787 – Fax (03)853 6176 + Naročnina za leto 1995 je 10.– dolarjev, izven Avstralije 18.– dolarjev, letalsko s posebnim dogovorom + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel.: (03)387 8488 – Fax: (03)380 2141

- Ljubiti domovino
je potrebno in lepo
— Franci Petrič — stran 225
- Vnebovzeti
— Franc Sodja — stran 226
- Gre za zvestobo
— Lojze Peterle — stran 227
- Roke smrti — črtica
— P. Bazilij — stran 228
- Ob "Dogodku stoletja"
— Cvetko Falež — stran 230
- Naše begunstvo danes
— Dr. M. Kremžar — stran 231
- Misli ob 50-letnici in še kaj
— Jožica Gerden — stran 233
- Smehljaj — pesem
— Franc Sodja — stran 234
- Središče svetega Rafaela, Sydney
— P. Valerijan — stran 235
- Izpod Triglava — stran 238
- Na poti do oltarja — O prvi avstr.
blaženi — P. Valerijan — stran 240
- Središče svetih Cirila in Metoda,
Melbourne — P. Basil — stran 242
- Moje celice — zapiski iz zaporov
— Jožko Kragelj — stran 246
- Naše nabirke — stran 246
- Ne popuščati logiki orožja!
— Janez Pavel II. — stran 247
- Središče svete Družine, Adelaide
— P. Janez — stran 249
- Z vseh vetrov — stran 250
- Kotiček naših mladih — stran 252
- Križem avstralske Slovenije
— stran 253
- Pa spet nekaj uvoženega iz
Republike Slovenije — stran 256

Ljubiti domovino je potrebno in lepo

PRAZNIK Marijinega vnebovzetja je verne Slovence spet zbral na Marijinih božjih poteh. Ti romarski shodi o velikem šmarnu so iz leta v leto prostovoljen plebiscit slovenskega naroda, ko potrjujemo pripadnost dvema domovinama: zemeljski in nebeški. Ob obletnici posvetitve našega naroda Mariji mislimo na našo zemeljsko domovino državo Slovenijo. Letos se spominjamo 1250-letnice krsta karantanskih knezov Gorazda in Hotimirja, zato ima Marijin praznik posebno težo in pomen. Ob njem gledamo našo preteklost, presojava čas, v katerem živimo, in mislimo tudi na prihodnost.

Preteklost nas uči hvaležnosti. Čas Gorazda in Hotimirja je bil nemiren, poln zunanjih nevarnosti in pritiskov. V njem bi težko preživeli, ker so nas narodi na zahodu civilizacijsko presegali, na vzhodu (Obri) pa fizično ogrožali. S sprejemom krščanstva so naši predniki stopili v družino krščanskih evropskih narodov in zato tudi preživeli. Najboljši zgled, kaj bi se zgodilo, če krščanstva ne bi sprejeli, so Obri, ki so zginili z evropskega zemljevida. Srečno naključje, za nas kristjane božja previdnost, je hotelo, da so predniki sprejeli krščansko vero na miren način v času pred Karlom Velikim. Ta je vero med poganskimi Sasi širil z mečem - danes o tem ljudstvu ni sledu... Hvaležno se spominjamo prvih misijonarjev, ki so na nenasilen način širili med našimi predniki evangelij. Alkuin, Pavlin, Arno in drugi znani ter neznani možje so namreč spoštovali navade in običaje našega ljudstva in nam tako ohranili v krščanski obleki marsikaj svojskega, čisto našega.

Današnji čas nas opominja k hvaležnosti. Nikoli v vsej zgodovini, od pokristjanjenja do izpolnitve narodnega sna - prve slovenske države, nismo živeli v taki blaginji kakor prav zdaj. Tudi mir v času, ko le nekaj kilometrov od slovenske meje divja kruta vojna, je poseben razlog, da se zahvaljujemo Bogu. V tem stoletju je naš narod preživel kar dve svetovni vojni, revolucijo in skoraj pol stoletja ideološkega nasilja. Zdaj si sami pišemo postavo in izbiramo voditelje. Mar ni to izpolnitev tistega, kar si mnogi želijo, pa zaradi nesrečnega spleta različnih okoliščin še vedno ne morejo doseči (Baski, Škoti, Kurdi, Čečeni...)? Vse smo dosegli z majhnimi žrtvami in hitro. Spomnimo se vseh, ki imajo zasluge, da živimo v svobodi, blaginji in miru. Najprej so to žrtve, ki so padle v obrambi samostojnosti Slovenije. Hvaležni smo vsem živim, ne

MARIJINO vnebovzetje in pove-
ličanje je zmagoslavje ljubezni: lju-
bezni Marije do Jezusa, ljubezni Je-
zusa do Marije.

Kakor se ta svet ljubezni v vsej
topli preprostosti smehlja v betle-
hemskem hlevu, tako je z vsem nad-
naravnim veličjem prežarjen ob vne-
bovzetju.

Marija, poosebljena ljubezen, sto-
ji tudi sredi dvajsetega stoletja in
budi klicarje za enoindvajseto.

Praznik tolažbe in poguma.

Do zmagoslavja je šla preko Kal-
varije. Tam je stala: ne v histerič-
nem joku, ampak močna žena, brez
besed.

/Po Sodjevi knjigi: Trenutki molka/

glede na njihovo prepričanje, če so delali in še delajo za
blagor slovenskega naroda in države, ne pa za osebne koristi.
Voditelji, ki smo jih svobodno izbrali, naj bodo verni ali
neverni, potrebujejo božje pomoči pri delu za blagor
državljanov. Vse, kar imamo, je v končnem pogledu božji dar.
Zraven z gotovostjo dodajamo: po Marijinem posredovanju.

Pogled v prihodnost je vprašujoč, ali nam bodo zanamci
lahko hvaležni za tisto, kar jim bomo zapustili. Slovenci fizično
izumiramo, za povrh tudi podlegamo porabništvu, liberalizmu
in nihilizmu. Statistika po naših župnijah je neusmiljena. V
župniji na slovenski južni meji je bilo v prvi polovici leta
dvanajst pogrebov, za devetimi so zaklenili hišna vrata, ker ni
več stanovalcev... V mestni župniji na severu naše domovine je
bilo še predlanskim sedemdeset prvoobhajancev, letos že pol
manj; novokrščencev v prvi polovici leta komaj deset, poroki
dve... Prav lahko se bomo v prihodnosti pridružili narodom, ki
so se utopili v zgodovini.

"Lepo je to življenje in še lepše se bo nadaljevalo." Tako
je izpovedal svojo vero v knjigi *Moja rast* Ivan Dolenc,
srednješolski profesor, ki je moral po vojni skozi huda
šikaniranja in trpljenje. Misli je na zemeljsko in
večno domovino. Kako pa mi? Ali se Slovenci sploh zavedamo,
kako lepo je življenje, ali pa se ustrašimo ob še tako majhni
oviri, trpljenju? Ali nam je tako vseeno za našo narodno
usodo? Zakaj se štiri leta po osamosvojitvi ne znamo več
veseliti dejstva, da imamo svojo državo, vsakogar, ki hoče
vzbuditi več domoljubja, pa razglasimo za nacionalista? Kako
mislimo na prihodnje rodove? S tem, da vnašamo v naš prostor
lažnivi internacionalizem, podedovan iz časov komunizma,
lastni jezik sami izpodrivamo s tujimi. Gremo se manjvrednost
tam, kjer smo bili vselej enakovredni drugim, kakor da smo
popolnoma izgubili nacionalni ponos...

Dovolj razlogov imamo, da ob prazniku Marijinega
vnebovzetja, ob obnavljanju svoje predanosti Mariji, hvaležno
molimo za veliko lepega, kar nam je Bog po njeni priprošnji
daroval: domovino, narodno skupnost, jezik, kulturo, odlične
može in žene... Bodimo veseli svoje domovine ter države
Slovenije in to pokažimo tudi s svojo molitvijo zanjo!

FRANCI PETRIČ (v Družini)

Svete
Višarje,
ena naših
številnih
Marijinih
božjih
poti

Gre za zvestobo

Tele misli je povedal LOJZE PETERLE, vodja Slovenskih krščanskih demokratov in bivši zunanji minister mlade Slovenije, na slovesnosti mesta Ljubljane, dne 26. junija 1995, ob četrti obletnici slovenske samostojnosti. Vredne so objave v Mislih.

VESEL in ponosen sem, da pripadam narodu, ki se je odločil za svobodo in si jo v boju z neenakim nasprotnikom tudi izbojeval. S tem je utrdil svoje dostojanstvo in prevzel polno odgovornost za svojo prihodnost. Od takrat nismo več preglasovana provinca, ampak osebek z jasnim obrazom in suvereno politično voljo.

V strankah slovenske pomladi se je pred petimi leti zgostil desetletja zadrževani politični naboj v jasen cilj - ustanovitev slovenske države. Ta cilj je doživel demokratično plebiscitarno potrditev državljanov Slovenije in Slovencev po vsem svetu.

Jasen cilj in trdna volja nista bila dovolj. Potrebna so bila sredstva za doseg cilja. Naša pričakovanja je bilo treba zavarovati z realno močjo. Toda ključno vprašanje ni bilo orožje, ampak, iz česa raste naša odločitev.

Tu se je zgodilo tisto bistveno. Tu se je zgodil prelom z revolucionarno in ideološko logiko. Demos je temeljil odločitev za samostojnost na zavezanosti narodnemu. Vlada, ki je prevzela glavno težo osamosvajanja, je uresničila samo tisto, kar je bil pristen izraz narodove volje. To pot ni šlo za službo tujim centrom moči, tujim interesom ali podrejenosti tuji ideologiji. Tisti, ki so morali uporabljati orožje, so se borili za domovino, ne za ideologijo.

To je bil samo slovenski projekt, zato smo bili tudi enotni in zato smo uspeli. Od takrat imamo novo samozavest in nove možnosti.

Postavili smo državo, živimo v miru, dosegli smo gospodarsko rast, polagoma zmanjšujemo nezaposlenost, imamo trden denar, gradimo avtoceste, bližamo se k Evropski zvezi - veliko smo dosegli. Dosegli bi še veliko več, če ne bi na preštevilnih področjih našega življenja še naprej obvladovala stara logika preživele ideologije in privilegijev njenih nosilcev. Tu gre za normalni in civilizacijski zaostanek za podaljševanje preteklosti.

Osamosvojili smo se navzven, osamosvojiti se moramo še navznoter. Tudi to se ne bo zgodilo samo od sebe. Iz egiptovske sužnosti ne more oditi nihče namesto nas. Prihodnost lahko

gradimo samo na novih vrednotah. Obljubljene dežele nam ne bo nihče podaril. To je naš nenehni skupni projekt.

Dokler slovenska politika na državni ravni ne bo zmogla jasne obsodbe totalitarizma in zločinov revolucije, dokler ne bo pietetna do vseh mrtvih, občutljiva za krivice, ki so bile storjene še živim, dokler bo preteklost umetnica starih političnih sil za njihove današnje potrebe, ne bomo dosegli tistega sproščenega sožitja, ki bo omogočalo novo ustvarjalnost in nove uspehe. Sožitja ne moremo temeljiti na pozabi, ampak na sprejetju resnice, kakršnakoli že je, in na spravi. Taka pot bi bila evropska. Taka pot bi vodila tudi k dokončni odpravi strahu med našimi ljudmi.

Prihodnosti je pred nami toliko, kolikor jo hočemo. Tudi kar se Evropske zveze tiče. Če smo prestali vse preizkušnje zgodovine doslej, bomo tudi mirno nastajanje nove Evrope. Moramo pa se temeljito pripraviti in na evropski način zavarovati naše narodne vrednote.

Praznik slovenske državnosti je preveč svet, da bi ga bremenili z drobnarijami, in preveč pomemben, da bi pozabili, za kaj nam je pri osamosvajanju šlo. Naj gre za takšne ali drugačne igrice, zamere in prerivanja, vse to bo kot pena končalo na smetišču zgodovine, osamosvojitve pa bo ostala zapisana kot dejanje zrele slovenske politične volje pred začetkom tretjega tisočletja.

Tu zbrani vemo, da pri praznovanju dneva slovenske državnosti ne gre za veselico, ampak najprej za zvestobo temu, kar smo hoteli in še hočemo, za spomin na to, kar smo že dosegli.

Naj živi Slovenija!

JUTRO dne 6. avgusta 1945. Robert Lewis, letalski stotnik ameriških vojnih sil na Pacifiku, se je vračal iz urada glavnega poveljstva zračnih edinic. Spet bo moral v sinje višave s svojim jeklenim ptičem. Povedano mu je bilo, da bo tokrat njegovo posadko dvanajstih mož spremljal tudi letalski polkovnik Paul Tibbets. Nenavadno, a Robert ni vprašal po vzroku. V vojni se ne sprašuje, se le izvrši, kar je ukazano.

Torej spet v akcijo. Katerikrat že danes? Sam Bog ve. Sprva je beležil svoje polete, potem pa jih je bilo preveč in časa tudi že dolgo ni imel za svoj dnevnik. Doslej je imel srečo in se je vselej zmagoslavno vrnil na svoje oporišče. Mnogo njegovih prijateljev pa mu je zamahnilo v zadnji pozdrav iz zadetega letala, predno je v dimu in plamenih zgrmel v globino. Bo danes morda on poslednjikrat vodil jeklenega ptiča? Kdo ve...

Kmalu je bil pripravljen za polet. Veselo si je počvižgaval. V zračne višave, soncu naproti! Si moreš misliti kaj lepšega? Saj pozabiš celo na nevarnost. Tudi to pozabiš, da sam siplješ na zemljo pod seboj - smrt...

Dolga vrsta bombnikov je letalce že čakala pred hangarji. Robert je kot poveljnik in prvi pilot ponosnega ptiča "Enola Gay", štirimotornega bombnika, pregledal svoje fante. Govoril je s prvim mehanikom, ki je že dolgo hodil okrog letala ter preizkušal motorje. Počakal je polkovnika Pavla Tibbetsa in ga z vljudno gesto spustil pred seboj v letalo. Nato je sam zlezal v pilotsko kabino in sedel na svoje mesto. Še nekaj minut in motorji letal so zabrnili. Tudi propelerji Lewisovega bombnika so rezko zapeli v jutranji zrak. Še znamenje z roko in kolesa so stekla po tleh.

V nekaj sekundah je Lewis že gledal pod seboj modro gladino Tihega oceana ter se čudil krasni jasnini, obdani od sončne luči, v kateri je plaval. Občutil je veselje, ki ga je prevzelo zlasti pri sleherni "akciji v neznano". Tako so letalci

imenovali važne polete, pri katerih jim poveljstvo pred odhodom ni izdalo cilja, ampak jim je iz oporišča šele sproti javljalo smer. Tudi danes jim cilja niso zaupali.

"Halo!... Stotnik Lewis kliče. Nahajamo se na bojnem pacifiškem področju številka 29. Prehajamo na bazo pet, osma stopinja zapadno od prve poprečnice."

"Spremenite smer tri stopinje severno!" se je glasilo po radiu povelje glavnega štaba poacifiških operacijskih sil.

"All right!"

Morje je izginilo v oblakih, skozi katere se je poganjal Lewisov bombnik. Ko se je megla razblinila, se je iz morske obale že videla v daljavi japonska obala.

Ob enajsti uri je po radiu padlo povelje: "Smer: baza 38, deveta stopinja!"

"Hirošima..." je polglasno mislil stotnik. Pogledal je polkovnika Tibbetsa, ki mu je v resnim obrazom prikimal. Lewis je sporočil povelje članom posadke. Spremenil je smer ter zaplaval proti mestu. - - -

"Halo! Kličemo stotnika Lewisa! Spusti bombo številka ena!" je velelo iz radijske slušalke.

"All right!"

Samo pritisk na gumb številka ena - in del tovora je zažvižgal v globino, kjer je ležala Hirošima, ki se je zdela pilotu kakor mravljišče.

Kmalu je votlo zabobnelo...

Bombnik Roberta Lewisa se je od zračnega pritiska močno zazibal. Ognjenožareči steber dima se je pošastno dvigal s tal proti nebu. Kaj takega stotnik še ni videl pri svojih številnih napadih iz zraka. S strahom se je okrenil in prebledel nad nenavadnim učinkom: dim eksplozije se je preobrazil v pošastni oblak v obliki gobe. Tudi obraz polkovnika Tibbetsa je bil bled in skrivnostno mrk.

"Halo, glavni štab! Stotnik Lewis kliče! Povelje izvršeno! Toda..." Glas se mu je tresel od razburjenja.

"Čestitamo, stotnik Lewis! Vrgel si prvo atomsko bombo! Postavil si mejnik, ki bo končal vojno..." se je glasil odgovor.

Poveljnika bombnika "Enola Gay" je oblił mrzli pot. Nato si je pokrıl obraz z dlanmi in zaihtel kot otrok. - - -

Skupina jeklenih ptičev se je vrnila na oporišče.

Čim so se kolesa Lewisovega letala dotaknila tal in obstala, so moštvo kar obsuli vojni tovariši. Roberta Lewisa so sprejeli z vsemi častmi. Bil je odlikovan, stiskali so mu roko ter mu čestitali. On pa je gledal nekam v daljavo ter svojih ust ni mogel

raztegniti v prijazen smehljaj, ki je bil sicer lasten njegovemu obrazu. Pred seboj je videl žareči steber dima, oblak v obliki gobe je spremljal vsak njegov pogled. Izza temnosivega oblaka pa so gledali vanj tisoči nedolžnih obrazov mater in otrok, starcev in stark. Dolga vrsta, sto tisoč življenj, je nemo strmela vanj s svojimi steklenimi očmi. Tisoči so ga prosili za nove ude, za pamet, za spomin, za zdravje... Tisoči so ga prosili, naj jim vrne mater in očeta, tisoči so ga spraševali po otrocih, ki jih ni več. Vdove so od njega zahtevale može, tisoči fantov so iskali svoja dekleta...

+

Časopisi, ki so junaku zraka prerokovali še nedavno sijajno vojaško kariero, so nenadoma prinesli novico, da se je stotnik Robert Lewis odpovedal napredovanju, vrnil je odlikovanje ter izstopil iz vojaške službe.

On pa je isti čas klečal pred Križanim ene izmed cerkva v Philadelphiji. Vojskoval je zadnji boj - sam s seboj.

"Ti veš, da nisem vedel, o križana Ljubezen! Niso mi povedali, kaj je nosil 'Enola Gay'. Bil sem le orodje... Zdaj pa hočem biti orodje v Tvojih rokah. Rad bi Te kmalu klical na zemljo, kjer

milijoni še ne poznajo Tebe in Tvoje ljubezni. Rad bi daroval knalu veliko daritev za nesrečne žrtve, ki jih je povzročil en sam pritisk mojega prsta..."

Rober Lewis je vstopil v semenišče. Iste roke, ki so trosile smrt, se morejo dvigniti tudi v blagoslov in morejo deliti mir bednim našega "naprednega" stoletja. Mir Kristusov vsemu svetu...

P. BAZILIJ

DVA NAŠA ROMARSKA KRAJA, odkar ni več zabranjeno obiskati množična povojna grobišča:

KOČEVSKI ROG (zgoraj), kjer so se ob glavnem grobišču Pod Krenom letos 25. junija zbrali tisoči k spominski maši.

TEHARJE pri Celju (desno), povojno taborišče smrti, kjer so imeli letos spominsko mašo 18. junija.

Ob »Dogodku stoletja«

Mariborski škof dr. Franc Kramberger je imenoval našega canberrskega rojaka CVETKA FALEŽA za člana škofijskega pripravljalnega odbora na papežev obisk in beatifikacijo Antona Martina Slomška prihodnje leto v Mariboru. Cvetko bo kot zastopnik za Avstralijo naši skupnosti posredoval razvoj priprav, saj je kot član odbora sprejel odgovornost za naše sodelovanje in tudi gotovo udeležbo nekaterih pri tem znamenitem dogodku Slovenije.

SLOVENCI smo že prejeli sporočilo, da bo papežev obisk naše domovine dne 19. maja 1996, kar imenuje pripravljalni odbor **Dogodek stoletja**. Želja organizatorjev je: vključiti v ta izjemni dogodek tudi slovenske izseljence. Zato razmišljam, kako tudi fizično, ne le duhovno, pritegniti čim več avstralskih Slovencev. Dodatno razmišljanje drugih, da bi naša mladina v letih doraščanja morala vsaj dvakrat obiskati dom svojih staršev, me sili k dejanju. Prav zato skušam za to edinstveno priliko organizirati obisk domovine ter pridobiti k temu tudi čim več mladine. Pripravljen sem prevzeti odgovornost za organizacijo takšnega obiska.

Prvotno sem razmišljal o "charter avionu", pa sem kmalu dognal, da to ne bi bilo primerno; saj bi letalo moralo dvakrat leteti prazno: ko potnike odpelje in ko jih pripelje. Rešitev je v skupinski prijavi, da s tem pridobimo zaželjeni skupinski popust. Letalske družbe ne želijo zasesti vsega letala z eno skupino, zato se lahko razdelimo na več skupin, kakor bi pač želele. To bi ustrezalo tudi udeležencem, saj bi tako lahko eni odšli prej, drugi pozneje. Še večja ugodnost je v tem, da si vrnitev vsakdo lahko uredi po svoji želji. O ceni vozne karte je zaenkrat težko govoriti, naravno pa je, da bi nam večje število potnikov dalo ugodnost pri pogajanju za ceno.

Prva in nujna potreba je dognati, koliko ljudi je zainteresiranih za polet v Slovenijo ob priliki papeževga obiska. Če bi lahko dobil prijave v naslednjih nekaj tednih, bomo takoj vedeli, kako ukrepati. Prijava za zdaj ne bi prinesla nikomur kake obveznosti: verjetno se bo kdo kasneje premislil, nekaj novih pa bo pristopilo, zato bi se eno krilo z drugim. Druga prijava pa bi morala biti bolj resna, s kakim manjšim predplačilom, dočim bi bila tretja že nekaj gotovega in zato obvezujoča.

To bi naj torej bil potovalni program iz Sydneya ali Melbourn do Ljubljane in nazaj.

Tudi v Sloveniji vidim različne potrebe, zato menim, da bi morali tam ločiti potnike po njih osebnih zahtevi. Večina ima doma sorodnike ter bi verjetno ne potrebovala z naše strani niti oskrbe niti stanovanja. Poskrbeti pa bi morali pravočasno za tiste, ki v Sloveniji nimajo bližnjih, saj bodo hoteli za časa papeževga obiska polni. To bi bila naša druga skupina in bi morala za te usluge plačati posebej. Mislim pa, da bi se dalo dobiti oskrbo privatno, morda pri takoimenovanem kmečkem turizmu, kjer bo cenejše kot pa hotel. Verjetno bo takšnih potreb malo, vendar sem pripravljen urediti za te primere. Za dneve ob papeževem obisku bi verjetno lahko preskrbeli prenočišče v bližnjih župnijah, če bi se izkazalo potrebno.

Končno pa bi bilo treba izkoristiti obisk še za ogled prelepe Slovenije. Slovenija ima čudovite možnosti za izlete. Za pohod na Triglav bo verjetno v maju še prezgodaj, saj bo tam še sneg in led, in vsak itak ne bi bil za višine in dolgo pešhojo. Vendar bomo sestavili nekaj lepih tur, ki bodo na razpolago za različne okuse. V našo družbo bomo privabili tudi zanimive Slovence, od Janeza Janše do Kamniških kolednikov, pa še koga. O vsem tem se bomo pogovarjali, ko bomo dognali, koliko bo prijavitelcev. Vse zainteresirane prosim: bodite propagandisti za to zadevo med prijatelji in znanci, saj bo le tako poskus postal dejstvo.

Kakšen bo uspeh prijav, bo zaviselo od vas, tukajšnjih rojakov, kako bo uspel obisk v Sloveniji, bo pa zaviselo od mene in za to sem pripravljen zastaviti vse svoje moči. O poteku priprav bom preko MISLI sproti obveščal vse prijavitelne in seveda tudi ostale bralce.

Kdor bi se želel tega našega skupnega obiska Slovenije udeležiti, naj to čim prej sporoči na moj naslov.

CVETKO FALEŽ
427 Bugden Avenue
FADDEN, ACT, 2904
Fax: 06 292 8211
Telefon: 06 291 8426

Begunstvo danes

DR. MARKO KREMŽAR, eden vodilnih Slovencev naše begunske narodne skupine v Argentini, v Družini dokazuje, da slovenske politične emigracije žal še vedno ni konec.

IZGUBA poklica, iskanje strehe nad glavo in kruha za družino so bile preizkušnje prvih let emigracije. A kmalu so se pojavile globlje težave. Ohranjanje slovenske in katoliške identitete, jezika, zvestobe - ni bilo lahko. Vsak korak je bil naporen in povezan z žrtvami, a nas je prav zato polnil z veseljem in zanosom. Delo za slovensko begunsko skupnost je postalo samoumeven in naraven del našega življenja. O njem ni pisane kronike, le sadovi pričajo, a malokdo pozna njih ceno. Kdo more prešteti ure, ki so jih posvetili rojaki gradnji krajevnih "slovenskih domov", kdo naj preceni napore učiteljev in profesorjev, ki se leto za leto predajajo slovenski mladini, kdo pozna tiho požrtvovalnost kulturnih in političnih delavcev? Kdo ve za skrito delo slovenskih begunskih duhovnikov, ki niso zapustili svojih ovac, četudi so se kdaj oddaljile od črede? Kdo se danes spomni deklet, ki so se prostovoljno odpovedale delu svoje skromne delavske plače, da je mogel slovenski duhovnik sredi Argentine kupiti zemljo ob rečici za prvo počitniško kolonijo slovenskih otrok? Tiha vzajemna pomoč med rojaki in težko pritrngani prihranki so omogočali delo, ki je imelo za nas globok smisel, kajti po božji volji smo ostali živi, da z življenjem pričamo. "Nekoč bo..." smo upali proti upanju.

Poljski pesnik je zapisal, da je "rodoljubu na tujem umreti". Sam je to izkusil in ni pretiraval. V starem Rimu je bilo izgnanstvo, odvzete bivanja v domovini, najtežja kazen za usmrtitvijo, kajti odrezala je človeku korenine. Mi smo se temu uprli. Ohranjamo korenine slovenstva sredi sveta za nemajhno ceno, v zavesti, da človek ne živi samo od kruha in od tvarnega ugodja.

Občutek, da smo po krivem oropani domovine, je bil vedno prisoten, a boj za vsakdanji kruh in za obstoj naših zdamskih skupnosti je pomagal, da smo usodi kljubovali in našli sredi tujine pot in način za ohranjanje slovenskih vrednot. Ob rojstvu otrok na tujem je bilo veselje premnogih staršev pomečano s trpkim občutkom, da se jim rojeva rod, ki bo poznal domovino le po njihovem izročilu. Ob rojevanju vnukov je postal občutek grenkobe močnejši. Ali bomo mogli posredovati tudi njim, kar smo prejeli, ali bodo hoteli tudi oni, kot so storili njihovi starši, sprejeti poslanstvo slovenstva v svetu? Ali jim bo slovenska dediščina le nerazumljiv križ, ali tudi opora in ponos? Ali bosta tudi novim

rodovom zvestoba in upanje mogočni sidri, s katerima bodo zasidrani sredi morja na skalo katoliškega slovenstva?

Z zlomom komunističnega totalitarizma, s prihodom demokracije in slovenske države je upanje postalo resnica - pa tudi razočaranje. Domovina, ki smo jo desetletja hranili v svojem srcu, ni prepoznala naše resničnosti in bolečine.

Večine rojakov v domovini ta del slovenskega narodnega telesa in naše skupne zgodovine ne zanima. Tu in tam je slišati osamljen glas kakega čutečega in mislečega Slovenca, ki vidi, razume in čuti, da je rod političnih beguncev prenašal na svojih ramenih križ, ki so ga organi totalitarnega režima s svojimi agenti vztrajno večali, ter da predstavlja še danes, kljub delovanju odgovornega tajništva slovenske vlade, eno od velikih krivic revolucije.

Nekatere države, ki so izšle iz realsocializma v istem času kot Slovenija, so svoje politične emigrante javno povabile, naj se vrnejo in sodelujejo pri obnovi domovine. Pri nas so morda dobrodošli nekateri posamezniki, a zdamska skupnost je zanimivejša kot "pojav" in ne kot trdna osebnost in narodna stvarnost. Celotni nekateri predstavniki slovenske demokracije ob misli na nekdanje begunce, na rod slovenske politične emigracije, skomignejo z rameni, češ, kaj neki hočejo, saj niso pomrli od lakote, imajo lepe hiše in nič jim ne manjka. Ali res sami tako malo ljubijo Slovenijo, da ne čutijo, kako strašna krivica je izguba domovine? Pozabljajo na preteklo trpljenje beguncev, pa tudi na dejstvo, da je po svetu še vedno dosti onemoglih in nepreskrbljenih rojakov, bolnikov in invalidov, ki so medtem izgubili svoje in zdaj samevali kljub nujno omejeni pomoči svojih zdamskih rojakov. Tako mišljenje in vedenje govori o pomanjkanju slovenske vzajemnosti, pa tudi o odsotnosti naravne pravičnosti.

Ob prvem obisku predstavnika slovenske države smo morali slišati, da je politične emigracije konec. Zaman pa smo čakali, da bo tem besedam sledila izjava demokratičnih oblasti, da je konec tudi razlogov, ki so nas pognali v svet, da je konec krivične zakonodaje, konec jemanja dobrega imena, konec laži. Zaman smo čakali na povabilo, naj se vrnemo v svoje nekdanje domove, naj kot enakovredni državljani sodelujemo pri gradnji

skupne domovine, naj izkušnje, nabrane v trdi šoli širokega sveta, posredujemo domovini. Zaman smo pričakovali, da bi nam nova slovenska oblast javno izrekla priznanje za odpor proti komunizmu, za zvestobo demokratični tradiciji, za ohranjanje zgodovinske resnice v dobi, ko se je večina rojakov klanjala laži. Slišali pa smo razne želje, naj pride v Slovenijo "kapital", s katerim naj bi zdomeci razpolagali. Ironija je, da kolikor imajo nekdanji begunci, ki so s culo v roki zapuščali dom, dancs premoženja, so ga prigarali po svetu v časih, ko je v domovini realsocializem opravičeval sebe in revolucijo z obljubami gospodarskega napredka in trajne blaginje. Lastniki teh prihrankov bi se mogoče raje vrnili ali vsaj občasno vračali v domovino, če bi čutili, da so dobrodošli kot osebe, kot nekdanji begunci, in ne le kot morebitni vir dohodkov. Slovenija res potrebuje kapitala, a zakaj ne poskrbi, da ga vrnejo nekdanji oblastniki, ki so ga desetletja vztrajno kradli in prelivali na tuje? Ali se od članov še vedno privilegirane razreda nihče ne upa zahtevati, naj pokažejo svoje skrite, umazane račune?

Ni mogoče trditi, da nekdanji begunci ne moremo dobiti slovenskega državljanstva, prav tako pa ne bi govorili resnice, če bi rekli, da je mlada slovenska država begunce in njih potomce sprejela z veseljem in velikodušno. Res so nekaterim priznali državljanstvo brez zapletov, a zakaj morajo drugi zanj prositi, tretji pa na svoje prijave ne dobe niti odgovora? Mar je to le posledica napak posameznih birokratov? Ali ni morda pred izraz brezbriznosti do zdomec ter nenaklonjenosti po obliki sicer nove, po mišljenju pa mnogokje še stare državne uprave ter kratkovidnosti demokratičnih strank, ki rojakom ne nudijo pomoči pri iskanju pravic?

In vendar se begunci in njih potomci vračajo, obiskujejo Slovenijo. In kdor more, se v njej naseli, čeprav so zaenkrat le redki rojaki, ki jih velikodušno sprejmejo - tuje na domačih tleh. Naj bo Slovenija daleč ali blizu, revna ali bogata, učena ali nevedna, uklenjena ali svobodna, naša očetnjava je. In kdor se ji pazljivo in z ljubeznijo približa, prične kmalu odkrivati sredi razosebljene množice dobre in plemenite ljudi, ki žive oprti na iste vrednote, iz katerih črpamo sile tudi mi. Takí stiki krepijo življenje in upanje. Hvaležni smo zanje.

Mnogi v domovini pa, ki se nočejo psihično "obremenjevati" s preštevanjem kosti pomorjenih in zamolčanih Slovencev, si žele, da bi podobno zamolčani a preživeli rojaki, ki so raztreseni po svetu, čimprej potonili v tujem morju. Tako bo mir in zgodovinska stroka bo lahko obravnavala revolucijo in njene posledice po svoje, v skladu s

petdesetletno totalitarno tradicijo. (Mimogrede: še januarja leta Gospodovega 1995 je učiteljica na slovenski šoli v slovenski državi učila, da je bil Tito "naš junak", Stalin pa "velik in dober človek". Kaj počne ob tem šolsko ministrstvo, kaj poslanci, kaj člani vlade? Ali nočejo, da bi slovenski otroci slišali o gulagih, o Teharjah in Golih otokih, pa o neštetihi moriških na Slovenskem, o tridesetih tisočih slovenskih beguncev in o komunistični zablodi?)

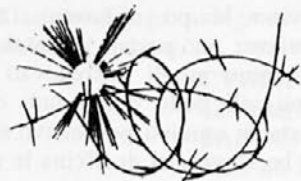
Za take ljudi ni dosti razlike med onimi v breznihi in med nami v tujini. Oboje bi radi hitro odpisali in pozabili. Pomorjenim naj svoji postavijo črne spominske plošče in s tem naj bi bilo pravici zadoščeno. Nad nami pa so sami že tolikokrat naredili križ (v katerega sicer večina ne verjame), da zdaj res ne vedo, kaj početi s trmoglavo emigracijo.

Po vseh napovedih nas ne bi smelo več biti, pa smo še vedno tu. Smo "zunaj", a vendarle toliko blizu, da motimo postkomunistično meglo in majemo dogme, podedovane iz dobe enoumja. Res smo eni in drugi, mrtvi in preživeli, nepretrogoma prisotni v slovenskem miselnem in moralnem prostoru in bomo tem bolj, čim bolj nas bodo skušali potiskati v pozabo in podzavest. Prav kakor je praznina, ki so jo zapustili mrtvi, vedno očitnejša, postaja tudi odsotnost beguncev vedno bolj prisotna v narodnem občestvu.

Mi, trdoživi rod beguncev, pa bomo vztrajali, kakor smo že pol stoletja, z božjo in medsebojno pomočjo, v upanju, da se v domovini ponovno vžge ogenj pravega domoljubja, ki tli pod sivim pepelom ostankov totalitarnega internacionalizma. Prepričani smo, da bo tedaj mogoče razumeti vsem Slovincem, ne le redkim izbrancem, usodo in poslanstvo nekdanjih beguncev, pa tudi pomen Slovenije v svetu.

Takrat bo življenje zdomec postalo lažje: občutili bodo, da so kljub razdaljam z veseljem sprejeti v veliko slovensko družino, da so prepoznani ne le kot vest, marveč kot živ ud narodnega telesa. To morda še ne bo kmalu, a nekoč bo...

Medtem pa moramo še naprej nositi križ begunstva, ki smo ga sprejeli in ki ga predajamo iz roda v rod. Težak je, a Bog daj, da bo kot vsak križ tudi ta plodovit.

Misli ob 50-letnici in še kaj

"...IZ vseh slovenskih krajev smo bili zbrani v pisano procesijo. Šli smo upognjeni, prašni in blatni do pasu, kakor poslednji potniki, namenjeni v dolino Jozafat. Največ je bilo starcev in stark, ali tudi otroci so bili med nami in pred nami. Po zeleni slovenski deželi se je razlegala tista stara in lepa pesem, kakor klic iz bridkosti in hrepenenja:

'Marija k tebi, uboge reve, ti zapuščeni vpijemo...'

Razlegala se je pesem prav do neba, hripavo, žalostno, ter zdihovaje ugasnila..." v naših srcih, ponovno po petdesetih letih nad izdanim vetrinjskim poljem, nad oskrunjenimi teharskimi poljanami in temnimi kočevskimi brezni smrti - prav kakor je že davno napovedal naš Cankar.

Po petdesetih letih sem tudi jaz stopala po križevih poteh slovenskih Kalvarij, po katerih so šli slovenski begunci v zamolčano mučeniško smrt. V svoji notranjosti sem čutila dušo svojih umorjenih mladoletnih stricev in odmeve mnogih tisočev slovenskih fantov. Spomnila sem se "Prepovedanih besed" Pavla Kogejca:

**Ep grozotni pojejo gozdovi,
priče neme strašne vaše smrti,
veje drevja so bile vam prti,
zvezde vžgale so se nad grobovi.
Žrtev vašo videl je Gospod...
Z njim ste šli na zadnji križev pot.
Črne jame bodo kraj molitve,
tja šli prosit bomo si rešitve...
Zbrisati so hoteli vas s sveta,
On pa dvignil vas je do neba...**

Človeške tragedije se ponavljajo od začetka življenja do današnjih dni. Človek, ljudje - jaz, ti in on pa se ničesar ne naučimo? Človek, častihlepen in oblasti željan, zna postati zverina, pa četudi je mogoče bil krščen kot "kristjan". Toda kaj je narediti nam kristjanom, ki vse to nemočno gledamo? Ali naj zapremo TV, zatisnemo ušesa in oči za radijske in časopisne novice, da nas ne bi vznemirjale in bi lahko nemoteno spali? V domovini smo molčali petdeset let in naj bi molčali tudi danes, pravijo nekateri. Po petdesetih letih molčanja se pa res ne spodobi obujati Resnice, nas mnogi opozarjajo. Ateisti nam pogosto trkajo na duše: "Kje pa je tvoj krščanski etos? Odpusti in tudi pozabi, pa nastavljalj še drugo lice!..." Naj nas torej še naprej klofutajo, pljuvajo, brcajo, dušijo in streljajo, kakor

se je dogajalo po množičnih slovenskih grobiščih in se še dogaja v Bosni...

Ob udeležbi spominskih obredov pomora tisočev vrnjencev, bi se morali bolj zavedati, da je bila prav poštenost in naivno zaupanje, ki je narekovalo razorožitev in predajo morilcu ter jih pripeljalo v gotovo smrt. Umreti so morali, ker so bili kristjani. Toda "krščanski etos" zahteva od nas mnogo več kakor nastavljanje še drugega lica. Naš "krščanski etos" je tudi ljubezen in spoštovanje do drugega, enakopravnost, poštenost in odkritost. Kot kristjani smo dolžni braniti in govoriti RESNICO.

Nihče ne more sam zase spreminiti sveta. Toda vsakdo se lahko in se je dolžan truditi, da bi s seboj in s svojim bližnjim naredil MIR in iskreno SPRAVO. Ne smemo dovoliti, da se našemu bližnjemu dogaja krivica; ni pošteno molčati, kadar laž, krivica in hudobija zmagujejo.

Male "slovenske Kalvarije" se dogajajo vsak dan in mi smo jim, kot ponavadi, živa a nema priča. Ob tem se spominjam usode mnogih demokratskih novinarjev, kakor tudi najspodobnejših naših demokratskih politikov, ki so bili stari gardi napoti in so se jih znebili...

Skrbi me usoda Urada za Slovence po svetu. S skupino slovenskih medijcev od vsch delov sveta smo imeli z dr. Vencljem v Ljubljani zelo odkritosrčen pogovor. Med drugimi vzpodbudnimi besedami nam je tudi povedal, pod kako težkimi pogoji izpolnjuje zahteve vseh Slovencev po svetu: finančna podpora vlade je minimalna, število zaposlenih oseb v Uradu pa nezadostno. Na resnične potrebe in mnoge prošnje izseljencev kljub vsemu vztraja. Vsi udeleženci tega srečanja smo bili navdušeni nad Uradom, dr. Vencljem in njegovim delom. Sklenili smo, da bomo s skupnim pismom podprli Urad in zahtevali od Državnega zbora, da pokaže do Urada za Slovence po svetu več razumevanja ter mu nakaže več podpore. Pa sem bila kmalu nemalo razočarana: Dr. Venclj nas je vabil, naj sodelujemo s Slovensko izseljensko matico, dr. Mislejeva pri SIM-u pa nas je kasneje prepričevala, da je za vse probleme, kar jih imamo izseljenci, kriv dr. Venclj. Podobno je razlagal predsednik Državnega zbora Jožef Školc, ko smo ga vprašali, zakaj ima Državni zbor tako negativen

odnos do Urada za Slovence po svetu. Naša plemenita ideja o skupni podpori se torej ni uresničila. To dejstvo je zasejalo nekakšno nezaupanje med nami udeleženci, mene osebno pa opomnilo, da se Slovenija demokracije šele uči, ali pa jo kroji po "balkansko". Kaj je res mogoče, da je vseh naših problemov kriv dr. Vencelj? Ali pa je njegova krivda le v tem, da je pošten kristjan in med nami priljubljen?

Prav bi bilo tudi, da bi včasih pomislili, kakšen je naš odnos do duhovnika? Od sprejetju zakramentov - krsta, obhajila, birme, poroke - smo ga potrebovali. Ko smo bolni na duši ali telesu, se spomnimo nanj, da nas spravi z Bogom, v boleznih mazili, da nam bi bilo lažje umreti. Vsako nedeljo nam nudi duševne hrane, izseljenski duhovnik pa tudi druge pomoči: nič koliko našim izseljencem je v težkih začetkih nudil streho nad glavo, posteljo, toplo hrano in prijazno domačo besedo. Še danes prihajajo moderni slovenski turisti (tudi nekristjani) v naša verska središča na brezplačno prenočišče, češ: duhovnik me že ne bo odvrnil. Naši duhovniki so bili tudi prvi, ki so ustanavljali slovenske šole in nam ohranjali kulturo. A vse to hitro pozabimo in kadar nismo v stiski, je pa duhovnik nezaželen.

Temu podobna je zgodba, ki se je zgodila pred kratkim v Adelaidi. Pri Slovenskem klubu je "zmagal" novi odbor s pomočjo peticije proti demokratskemu odboru, ki je hotel popraviti staro krivico ter spremeniti klubska pravila, katera dele slovensko skupnost na člane z vsemi pravicami in člane brez pravic. Pravilniku je bila pred leti dodana točka, ki zapostavlja duhovnika (pa je bil duhovnik, ki je prav ta Adelaidski klub ustanovil!) in rojake, ki so vključeni v cerkvene in druge organizacije, da ne morejo postati aktivni člani ali odborniki Kluba. Pravijo, da si je to pravilo Klub "sposodil" od Rotary kluba, drugi pa trdijo, da se je to zgodilo pod vplivom SIM. Sprašujem se, kaj ima Rotary Club skupnega z našim izseljenskim

društvom? Po moje prav ničesar. In kot sem poučena, Rotary Club sploh nima v svojih pravilih nobenih diskriminacijskih pogojev.

Zaradi spodrsjlaja odbora Adelaidskega kluba pred mnogimi leti je prišlo do nerazumevanj in tudi žaljivk naših izseljenskih duhovnikov, ki so se toliko trudili za našo južnoavstralsko skupnost. Ko je končno pošten odbor hotel temu narediti konec, so mu pa to "demokratske sile" v klubu preprečile.

O našem adelaidskem problemu smo se pogovarjali tudi v Ljubljani. Takih pravil nimajo slovenska društva nikjer po svetu. Predsednica koordinacijskega odbora vseh slovenskih organizacij v Kanadi je bila glede Adelaide nemalo presenečena.

Tudi naši zamejski Slovenci, ki živijo pod Italijo, se srečujejo z resnimi problemi in trpijo poniževanja in zapostavljanja. V njih nočejo gledati narodnostne manjšine, ampak le neko staro slovansko pleme brez narodnostnih pravic. Še bolj žalostno pa je dejstvo, so Slovincem v Italiji niso najhujši nasprotniki Italijani, temveč "poitalijanjeni Slovenci", ki so brez narodne zavesti, spoštovanja različnosti in ljubezni do lastnega naroda. Nedavno so zamejski Slovenci dobili podporo Urada za Slovence po svetu, vendar tudi v zamejstvu nosi največje in najtežje breme duhovnik ter majhno število posameznikov, ki že tako dolgo pod težkimi pogoji ohranjajo slovenski jezik in kulturo.

Mnogo več pozitivne slovenske osveščenosti pa sem občutila med zamejskimi Slovenci na Koroškem, še posebno ob nadvse prijetnim srečanjem s pevskim zborom "Jakob Gallus" iz Celovca. Od njih bi se lahko marsikaj dobrega naučili tudi Slovenci po svetu. Vsi se še hvaležno spominjajo lanskega obiska v Avstraliji in vse avstralske Slovence bratsko pozdravljajo.

Pozdravljam končno vse tudi jaz, ki močno verjamem v pošteno demokracijo, odprte razgovore in resnično spravo.

JOŽICA GERDEN

SMEHLJAJ

Hinavsko potuhnjen — odbijaš,
z viška deljen — zaboliš,
sladkobno ponižen — ne prijaš,
zloben in krut — umoriš.

Otroško prisrčen — osvajaš,
blag in usmiljen — blažiš,
v ljubezni ožarjen — opajaš,
božji — srce oživiš.

FRANC SODJA

POKOJNI - V četrtek 22. junija 1995 je v kraju Tuncurry, NSW, umrl rojak **IVAN ČUK**. Domnevno je bil po rodu iz Notranjske, iz Črnega vrha nad Idrijo, kjer naj bi bil rojen 23. novembra 1915. Med drugo svetovno vojno je pribežal v Švico, kjer se je poročil z Judy, dekletom švicarskega rodu. Svoj čas je živel v sydneyskem okraju Wentworthville, nato pa že vrsto let v Tuncurry. Dolga leta je bolehal za rakom, kateremu je končno podlegel. Pokopan je bil na krajevnem pokopališču.

Dne 28. junija popoldne je v bolnišnici sydneyskega okraja Mosman umrl **TERZO ZANIER**, po rodu iz vasi Pridignano pri Vidmu, kjer je bil rojen 30. novembra 1926. V Avstralijo je prišel leta 1951. Bil je skoraj ves čas zaposlen pri prevozniskem podjetju Rapid Transport Co., kjer je imel svoj delež skupaj z bratom Marinič. Leta 1956 se je v Sydneyu poročil z Emilijo Cerkvenik, doma v Gradišču pri Divači. Rodila se jima je hčerka Terezija, ki pa je žal leta 1993 izgubila življenje v prometni nesreči, stara komaj 37 let. Pokojni Terzo je bil veselega značaja, ljubil je glasbo in rad je igral na harmoniko. Njegova najljubša pesem je bila Schubertova Ave Maria. - Pokojnik je pred nekaj meseci utrpel srčni napad, kmalu zatem pa je zbolel tudi na pljučih. Zdravil se je v North Shore bolnišnici, nato v Concordu, končno pa v Mosmanu podlegel bolezni, lepo pripravljen s prejemom svetih zakamentov. Poleg žene Emilije zapuščča še brata Kvinta ter nečaka Elia in Davida. - Pogrebna maša je bila 4. julija v krajevni župni cerkvi sv. Jožefa, Neutral Bay. pokopan pa je poleg svoje hčerke na Northern Suburbs pokopališču, Ryde.

V ponedeljek 10. julija rano zjutraj je v hospicu Srca Jezusovega, Darlinghurst (Sydney) umrl **ROMAN PERKO**. Rojen je bil 18. marca 1926 v Celju, živel pa je do odhoda iz Slovenije v Mariboru. V Izoli se je poročil z Ivanko Vrečko, po rodu iz Ponikve. Še dve leti sta živela kot begunca v Italiji in Franciji, leta 1960 pa prišla v Avstralijo. Roman je potem živel večinoma v sydneyskem okraju Surry Hills ter opravljal poklic pleskarja. Zadnjih petnajst mesecev je bolehal za rakom, ki je bil končno tudi vzrok smrti. Pogrebne molitve je 14. julija pri grobu na Pinegrove pokopališču, Eastern Creek, NSW, opravil župnik iz Rooty Hilla, Fr. Alex Sciberras.

V torek 11. julija rano zjutraj je v Hillcrest Home domu za onemogle v Oatley (Sydney) umrla **MARICA KLAKOČER** r. Grm, vdova po zaslužnem kulturnem delavcu ter našem dolgoletnem pevovodju in organistu Ludviku

SV. RAFAEL **SYDNEY**

*Fr. Tomaž Menart, O. F. M.,
Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)
Tel.: (02) 637 7147 Fax: (02) 682 7692*

*Slovenske sestre - frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

Klakočerju, ki je umrl leta 1986. Pokojnica se je rodila 12. septembra 1908 v Ljubljani kot hčerka Ivana in Ivanke r. Debevc. Leta 1932 se je v Ljubljani poročila. Mož Ludvik, doma iz Vetrnika pri Kozjem na Štajerskem, se je leta 1945 pred komunizmom umaknil v Trst, kjer je vsestransko deloval na kulturnem, zlasti glasbenem polju, ter nestrpnost čakal, da se bodo rdeči oblastniki omehčali ter pustili za njim v zamejstvo ženo in obe hčerki. Pokojna Marica je bila v Ljubljani poklicna knjižničarka, kot odlična pevka pa se je udejstvovala pri znanem zboru "Zvon", ki ga je vodil skladatelj Stanko Premrl. Leta 1954 je bila Klakočerjeva družina spet skupaj. V Trstu so tri leta čakali na izselitev in končno leta 1957 dospeli v Avstralijo. Zadnjih 28 let so živeli v sydneyskem okraju Oatley-u. Pokojna Marica je vsa leta sodelovala pri našem mešanem pevskem zboru, ki ga je vodil njen mož Ludvik ter bila z njim tudi vsestransko aktivna pri dejavnostih naše verske in narodne skupnosti v Sydneyu. - Na predvečer pogreba smo v kapeli pogrebne podjetja J. & C. Hardy, Hurstville, ob krstu zmolili rožni venec, v četrtek 13. julija pa je bila opravljena pogrebna maša v krajevni župni cerkvi sv. Jožefa, Oatley. Sledila je upepelitev v Rookwoodu. Nekaj dni kasneje smo blagoslovili pepel pokojnice in ga položili v grob poleg njenega moža Ludvika.

V sredo 19. julija je v bolnišnici kraja Camden, NSW, preminul rojak **BORIS BUBNIČ**. Rojen je bil v vasi Poljane (Čičarija) 19. marca 1931. V Avstralijo je prispel leta 1957. Najprej se je zaposlil pri sekanju trstike v Queenslandu, kasneje je delal na tobacnih nasadih, pri strešnih konstrukcijah ter kot pleskar, nazadnje pred boleznijo pa kot spray-pleskar pri Marine Corporation v Moorebank,

NSW. Pred tremi meseci je zbolel za pljučnim rakom in mu zdravniki niso mogli več pomagati. Prejel je zakrament sprave, sveto popotnico in sveto maziljenje ter odšel lepo pripravljen s tega sveta. Zapušča štiri brate v raznih evropskih državah, dve sestri pa sta v Puli, Istra. - Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v ponedeljek 24. julija, pokopali pa smo ga na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu. - Sestrična pokojnega Borisa, Zora Del Forno r. Bubnič, ki živi v Melbournu, se želi na tem mestu zahvaliti družini Franka Volarič za vso skrb, ki so jo izkazovali pokojnemu. Enako Geofreyu Potepan za slovo od pokojnika po pogrebni maši. Njena iskrena zahvala tudi vsem, ki ste se udeležili Borisovega pogreba.

V soboto 22. julija je v Enfieldu (Sydney) umrla ALOJZIJA BERLOT, doma iz vasi Kolari (Ročinj), kjer je zagledala luč sveta 21. junija 1905. Dosegla je torej pred enim mesecem lepo starost devetdeset let. V Avstralijo je prišla leta 1964 ter je ves čas živela pri svoji hčerki Marici Kragelj. Bila je evangeličanske vere, zato je 26. julija na pokopališču v Rookwoodu molitve pri odprtem grobu opravil njen pastor.

Vsem sorodnikom naših pokojnih iskreno sožalje, umrlim pa: Na svidenje pri Bogu!

MOLITVENA SKUPINA Srca Jezusovega bo v četrtek, 3. avgusta, praznovala šesto obletnico obstoja. Maševal in pridigal bo za to priliko pater Tomaž in upam, da se bo zbralo lepo število rojakov. Po maši bo v dvorani za vse na razpolago narezek in pecivo. - Ob obletnici te naše skupine naj poudarim, kako važna je molitev za našo skupnost, za naš narod, za Avstralijo in za ves svet. Zato ste lepo vabljeni, da se pridružite molilcem, ki se zbirajo vsak četrtek ob 10.30 dopoldne v naši cerkvi. Pridite, kadar vaše dolžnosti to dopuščajo, ali pravilneje rečeno: vzemite si čas, saj je tudi molitev naša sveta dolžnost.

SREČANJE UPOKOJENCEV, ki ga občasno organizira Molitvena skupina, bo spet v četrtek, 31. avgusta. Sveta maša bo ob pol enajstih, nato sledi kosilo in družabnost v dvorani. Naslednja važna prireditev zanje pa je...

IZLET V NEWCASTLE. To bo v četrtek, 21. septembra. Najeli bomo avtobus. Po prihodu v Newcastle se nam bodo pridružili tamkajšnji rojaki in bomo skupaj piknikovali. - Rojaki v Newcastle imajo svoje društvo "Tivoli", katerega predsednik je zdaj g. Ivo Klopčič. Društvo skrbi za družabnost, odborniki in člani obiskujejo bolne rojake in

poskrbe zanje prevoz k slovenski maši, kadar je na sporedu.

OČETOVSKI DAN bomo proslavili v nedeljo 3. septembra. Po maši bo v dvorani nastop otrok Slomškove šole, nato bo sledilo piknik-kosilo, katerega ima na skrbi druga delovna skupina.

21. MLADINSKI KONCERT bo letos pri nas v Merrylandsu in sicer v soboto, 30. septembra. Prijave za nastop lahko pošljete na: YOUTH CONCERT, P.O.Box 280, Merrylands, NSW 2160, ali pa na verski središči v Melbournu in Adelaidi. Čas prijave: čimprej, najkasneje pa do 10. septembra. Slovenska društva prosimo, da nam gredo na roke z vzpodbujanjem svoje mladine, ki ima možnost nastopa, ter ji pomagajo organizirati udeležbo.

ŽEGNANJE in JUBILEJE bomo letos praznovali na nedeljo 8. oktobra. Zakonske jubilate, ki obhajajo letos obletnico poroke, prosimo, da se prijavijo za skupno praznovanje. Sporočite nam o svojem jubileju tudi če ta dan ne morete priti k Sv. Rafaelu. Tako se vas bomo lahko vsaj spomnili pri maši ter z molitvijo podprli vaša nadaljna zakonska leta. - Postrežbo v dvorani ima ta dan tretja delovna skupina.

"**VDOVA ROŠLINKA**" je naslov igre, s katero bo naša igralska skupina prišla na oder v soboto 14. oktobra zvečer in v nedeljo 15. oktobra ob enajstih dopoldne. Gotovo si rezervirajte enega od teh datumov za udeležbo. Dajmo priznanje našim požitvovalnim igralcem, obenem pa pokažimo, da imamo vsaj še malo smisla za kulturo.

PRVO SVETO OBHAJILO bo pri Sv. Rafaelu v nedeljo 22. oktobra. Letos je majhna skupina štirih otrok, ki jih pripravlja gospa Milka Stanič. Kot vedno, vabimo tudi druge slovenske prvoobhajance, ki so prejeli prvo obhajilo v krajevnih cerkvah, da se to nedeljo pridružijo našim za skupno praznovanje. Naši prvoobhajanci so že v začetku julija pristopili prvič v zakramentu sprave. Molimo zanje, da bodo ostali Jezusovi dobri prijatelji.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 17. septembra ob šestih zvečer v Garranu. Takrat bo dan že nekoliko daljši in tudi preveč hladno ne bo več, zato pridite v polnem številu! - V oktobru pa bo tretja nedelja 15. oktobra. Sveta maša bo spet ob šestih zvečer, pevska vaja pa se prične dvajset minut pred bogoslužjem.

NEWCASTLE: slovenska maša bo v nedeljo 29. oktobra, ko je peta nedelja v mesecu. Čas: ob šestih zvečer. Po maši bo čajanka v dvorani. Hvaležen sem vsem, ki organizirajo ta srečanja ter zalagajo skupno mizo z dobrotami.

Pa še nekaj novega: Cerkev Srca Jezusovega v Hamiltonu, kjer imamo slovensko mašo, je postala stolnica za škofijo Maitland-Newcastle. Krajevni škof se je že naselil v tamkajšnjem župnišču. Za nas bo ostalo glede maše vse po starem in bomo dobrodošli tudi v stolnici.

FIGTREE-WOLLONGONG ima slovensko mašo vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu. Torej 10. in 24. septembra ter 8. in 22. oktobra, vselej ob petih popoldne. V oktobru, ki je mesec rožnega venca, pa bomo imeli mašo tudi vsako sredo ob sedmih zvečer.

MARIJA BO SPET GOSTOVALA v mesecu oktobru po naših domovih. Naj bo na seznamu domov, ki jih bo obiskal njen kip, tudi ime vaše družine, saj bo Mati božja gotovo prinesla poseben blagoslov vsem članom. Radi opravljajte družinsko pobožnost sv. rožnega venca ob priliki skupne večerne molitve - vsaj eno desetko.

P. TOMAŽ se je ob koncu julija vrnil med nas iz Ljubljane, kjer je na kapitlju slovenske frančiškanske province zastopal patre, ki delujemo v Avstraliji. Ob tej priliki so mu naložili tudi službo provincialovega delegata za Avstralijo. Čestitamo!

SESTRA FRANCKA pa bo sredi avgusta odšla v Slovenijo za nekaj tednov na obisk domačih, ker

v februarju, ko ji je doma umrla mama (Pavla Žižek r. Šegula), ni mogla na njen pogreb. Čeprav nekoliko pozno, izrekamo Francki ter njeni družini zdaj tudi v Mislih naše sožalje. Sestri Francki želimo srečno pot domov in povratek med nas. Vrnila se bo proti koncu septembra.

KRSTI - **Dominik Otto Brežnik**, Randwick, NSW. Oče Alfred, mati Margaret Erin r. Cavanagh. Botra sta bila Carlo Manfredini in Angela Sumner. - Sv. Rafael, Merrylands, 2. julija 1995.

Dylan Dorothy Bratuša, Corydon, NSW. Oče John, mati Donna r. Rockley. Botra sta bila Mark Foster in Gena Gillette. - Sv. Rafael, Merrylands, 8. julija 1995.

Daniel Edward Tomažin, Croydon, NSW. Oče Anthony, mati Joane Grace r. Marsiglione. Botra sta bila Marjan in Milica Brezovnik. - Sv. Rafael, Merrylands, 9. julija 1995.

Zachary Daniel Resnik, Prospect, NSW. Oče Steve, mati Jodi r. Johnstone. Botra sta bila Daniel Robar in Willi Johnstone. - Sv. Rafael, Merrylands, 6. avgusta 1995.

Novokrščencem, staršem in botrom naše iskrene čestitke!

POROKA - **Marko Rožanc**, Smithfield, NSW, rojen v Fairfieldu in krščen v Smithfieldu, sin Franca in Angele r. Stare, in **Kathleen Tara Ridge**, Panania, NSW, rojena v Sydneyu, krščena v Bexleyu, hčerka Ronaldal in Gwendoline r. Parkes. Priči sta bila Mario Car in Josephine Borg. - Župna cerkev sv. Marte, Strathfield, NSW, 22. julija 1995. - Tudi naše čestitke!

P. VALERIJAN

21. MLADINSKI KONCERT

v priredbi slovenskih verskih središč

bo letos V SOBOTO 30. SEPTEMBRA

v sydneyskem verskem središču sv. Rafaela.

Že zdaj vsi iskreno vabljeni k udeležbi!

Za mladino, ki želi nastopiti: za prijave je zadnji čas!

IZPOD TRIGLAVA

NOVEGA apostolskega nuncija je imenoval papež za Slovenijo. Od leta 1989 do zdaj je **Msgr. Edmund Farhat** opravljal službo apostolskega pronicija v Alžiriji in Maroku. Pod njegovo nunciaturo bo zdaj spadala tudi Makedonija.

ŠTEVILO BEGUNCEV z juga se v Sloveniji počasi a stalno zmanjšuje. Zdaj jih je registriranih še 21.500. Kake pomoči zanje pa tujina skoraj ne daje več razen Rdečega križa ali Rdečega polmeseca. Nekateri begunski centri so že prenehali, še pa so v Ljubljani, Mariboru, Celju, Jesenicah, Velenju, Postojni in Škofji Loki.

150-LETNICO rojstva znamenitega Slovenca Jakoba Aljaža so praznovali. Dovški župnik, zaveden rodoljub, planinec in skladatelj je res vreden spomina. Točno pred sto leti je postavil na vrhu Triglava majhen stolp, ki se danes imenuje po njem ter je narodni simbol Slovencev doma in po svetu. Letošnja slovesnost je bila predvidena prav pri stolpu na strehi Slovenije, a so jo morali zaradi slabega vremena premestiti v dom na Kredarici, ki je naša najvišja planinska postojanka. Praznovanja se je udeležil tudi predsednik države Milan Kučan, ki je čestital Planinski zvezi Slovenije, ker je vsa leta ohranjala izročilo Jakoba Aljaža in ji je uspelo ohraniti slovenske gore. Ob priliki te proslave so tudi simbolično vključili v promet novo telefonsko povezavo Kredarice z dolinskim svetom.

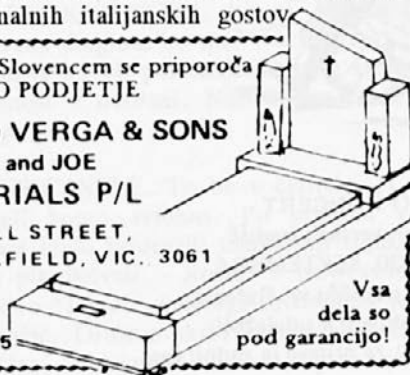
POČITNICE so bile letos v Evropi vroče, zato je imela slovenska obala vse polno gostov. Domačih je bilo več kot preteklo leto. Med tujimi je bilo več Nemcev, Madžarov, Čehov, Slovakov in Hrvatov kot pa tradicionalnih italijanskih gostov.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

prejšnjih let. Vsi hoteli in avtokampi so bili zasedeni stoodstotno. Tudi v turističnih krajih na Gorenjskem, zlasti na Bledu in v Bohinju, je bilo v vročih mesecih vse zasedeno s turisti.

NA SLOMU obnavljajo Slomškovo domačijo, katero je v novembru 1991 odkupil mariborski škofijski ordinariat, a se je Družbeno kmetijsko podjetje izselilo šele avgusta 1993 ter dalo novemu lastniku možnost pričetka obnovitvenih del. Obnova domačije, kjer je bil rojen naš oltarni kandidat, naj bi bila končana do papeževega obiska prihodnje leto. Stroški obnove so seveda veliki in verniki vse Slovenije z darovi pomagajo ponkovski župniji. Bili bi pa še večji, če ne bi precej del opravili farani sami s prostovoljno pomočjo.

TURNIŠČE je znana prekmurska Marijina božja pot. Ko je leta 1980 postal turniški župnik Lojze Ratnik, se je s farani najprej lotil prenove božjepotne cerkve. Dobila je nov oltarni prostor in vse oltarje obnovljene, zvonove, novo ostrešje. Zrasli so novi veroučni prostori. Obnovljena je bila vaška kapela sv. Antona, povečana kapela pod Lipo in v Gomilicah, pokopališče pa je dobilo nov križ. Končno je le prišel na vrsto tudi starodavni župnijski dom, ki je bil tudi nujno potreben obnove. Letos 9. julija so imeli farani lepo slovesnost: med njimi je bil pomožni mariborski škof dr. Jože Smej ter blagoslovil obnovljeno župnišče.

PORAST gospodarskega kriminala v Pomurju opaža uprava za notranje zadeve v Murski Soboti. Na tem področju so v letu 1993 ustreznim sodiščem prijavili 147 zadev, lani pa je bilo prijav kar 235, kare je skoraj za 60% več kot leto poprej. V prvih letošnjih šestih mesecih pa je bilo od skupno 872 kaznivih dejanj, prijavljenih v Mirski Soboti, 141 gospodarskega značaja. Če bo šlo po istem tempu v drugi polovici leta, bo številka prekosila lansko.

KAR DVA mašniška jubileja so obhajali 16. julija, na god Karmelske Matere božje, v ljubljanski stolnici: pomožni škof Jožef Kvas je slavil zlati jubilej, pomožni škof Alojz Uran pa srebrnega. Za to slovesnost so bili med številnimi gosti vsi slovenski škofje, stiški opat dr. Anton Nadrah in redovni predstojniki. Z jubilaroma in škofi je somaševalo šestdeset duhovnikov, verniki pa so napolnili stolnico do zadnjega kotička.

Jubilantoma tudi avstralski slovenski verniki iskreno čestitamo in jima želimo še dolgo let v vinogradu Gospodovem. Škof Kvas je bil med nami leta 1985, škof Uran pa pride med nas letos v novembru.

BREZPOSELNOST je doma tudi v Sloveniji kot po vseh deželah na svetu. V letošnjem maju je bilo registriranih 116.000 brezposelnih, kar je 2,3% manj kot mesec poprej in 8,2% manj kot v lanskem maju. Število torej počasi le pada. Časopisi naštevajo več pokazalnikov, da se končno za delovno silo le obetajo boljši časi.

NA RAVNAH ima železarna svoj začetek že leta 1620, torej se ukvarjajo z jeklarstvom tam že 375 let. Letos praznujejo to visoko obletnico. Pred prvo svetovno vojno je bilo ravensko jeklo znano po vsem svetu, dočim je med obema vojnama ugled ravske železarne močno padel. Zopet je vsaj delno zrasel po drugi svetovni vojni in podjetje je za tridesetkrat povečalo svojo proizvodnjo. Tako je ravnska železarna odločilno vplivala na hiter gospodarski, kulturni in socialni napredek kraja, pa tudi vse koroške pokrajine.

KRAJA AVTOMOBILOV je tudi v Sloveniji že zelo poznana, četudi se z Avstralijo ne da primerjati. Nekje sem bral, da je pri nas vsakih dvanajst minut ukraden en avto. No, tako daleč naša rodna domovina še ni. A število kraje se počasi pa gotovo dviga. Lani je bilo v Sloveniji ukradenih 496 avtomobilov. Od teh so jih našli in vrnili lastnikom samo 110. Ostalih 386 je izginilo neznano kam. Kar veliko srečo je imel Ljubljčan,

ki je nedavno sporočil policiji v Mostah, da je dobil nazaj svoje vozilo, ukradeno 11. maja lani. Izginil je s parkirišča na Clevelandski ulici, našli pa so ga preko Interpola po več kot enem letu - v ruskem mestu Celjabinisk...

BRATA BONAVENTURA (na kratko ga vsi kličejo Bono) poznajo vsi, ki obiskujejo ljubljansko frančiškansko cerkev nad Tromostovjem. Je zakristan in dobro skrbi za lepoto svetišča. Posebej pa se posveča tudi karitativnemu delu, zlasti za begunce iz Bosne in Hercegovine. V juniju letos je že stotič s kombijem Slovenske Karitas odpeljal tovor nabranih oblek in darovane hrane v Veliko Gorico pri Zagrebu. Ob različni "uradni pomoči" je takale osebna iniciativa pomoči bližnjemu v stiski tudi veliko vredna. Bratu Bonu želimo, da bi še veliko polnih kombijev odpeljal iz Ljubljane.

"BORCI ZA SVOBODO" so se podpisale osebe, ki so oskrunile križ v Kočevskem rogu ob glavnem grobišču po vojni pobitih in s kljukastimi križi napacale table in smerokaze. Iz tega dejanja veje nestrpnost in celo sovraštvo do vsega, kar ni bilo povezano s komunistično revolucijo v drugi svetovni vojni. Očitno hočejo s tem dejanjem, ki je nekaka grožnja, preprečiti gradnjo spominske kapele, češ: tudi kapeli ne bomo prizanesli. A kapela bo stala, pa četudi bo treba stalnega varuha!

HD HYUNDAI
MOTOR COMPANY

V.F.L

PANELCARE P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,

DANDENONG, 3175

Ph: 793 1477 Fax: 793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- *BODY JIGGING SYSTEM FOR ALL MAKES
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

"TRNOV MISLIJON"
BRISBANE 1870

BL. MARY se je s petimi sestrami iz Adelaide odpravila v Brisbane, kjer pa jo je čakalo mnogo težav.

Potovale so preko Melbournea, kjer so prenočevale pri sestrah Dobrega Pastirja, ki so jih sprejele z odprtimi rokami. Dočim so bile sestre nekaterih drugih redovnih skupin do njih precej rezervirane, so bile tu tudi v bodoče vedno dobrodošle. Mary je ob tej priliki srečala tudi svojo bivšo učiteljico Miss Kane, ki se je obiska zelo razveselila. Tudi so ji njeni protestantski prijatelji, družina McDougall, kjer je Mary svoj čas službovala, veliko pomagali. Dobra gospa je pridno zbirala denar za Mary MacKillop in njene ustanove. Sicer pa jo je njeno rodno mesto razočaralo in dobila je vtis, da se njeni sorodniki sramujejo svoje vere. Takole piše: "...Slišala sem mnogo hudega, da me je bolelo pri srcu. Celo mama mi je očitala, da nimam sočutja do domačih. In še mnogo drugih očitaj sem morala poslušati..." Dodaja pa, da je v Melbourneu kljub vsemu čutila notranji mir in obdajala jo je močna zavest božje pričujočnosti.

V Melbourneu ji je uspelo zbrati dovolj denarja za nadaljevanje poti proti Brisbaneu, a zadostovalo je le do Sydneya, kjer je bil njen drugi postanek. Tu so se sestre razdelile v dve skupini: nekaj ji je stanovalo pri sestrah samarijankah, druge pa pri Elizi Lee Cameron, s katero so se spoznale v Portlandu, kjer je Mary skrbelo za njene otroke. V Hunter Hillu so se sestre srečale tudi z maristi, ki so jim dajali poguma ter jih navduševali za nadaljne delo kljub vsem težavam. Izredno močan vtis so na Mary napravile benediktinke samostana Subiaco. Opozarjale so našo blaženo, da je redovna pot redno posuta s križi ter z njimi tudi njej ne bo prizanešeno.

V Sydneyu se je sestram pridružila ena postulantka. Tako je število sester, namenjeno za Brisbane, naraslo na sedem. Spet so morale prositi, da so mogle nadaljevati svoje potovanje.

BRISBANSKI TEŽKI ZAČETKI

Sestre so prispele v Brisbane zadnji dan leta 1869. Tamkajšnji generalni vikar dr. Cani jih je namestil v samostan "All Hallows" k usmiljenkam. Po treh tednih pa so se selile v South Brisbane, kjer so dobile začasno na razpolago majhno hišo in pričele s poučevanjem. Kasneje so se namestile v nekem opuščnem hotelu. Tu so bile poleg bl. Mary se sestre Klara, Avgušтина, Franciška Saleška, novinka Terezija, postulantka Gertrude in Mary Joseph. Kmalu so se jim pridružile še

NA POTI DO OLTARJA

AVSTRALIJA JE DOBILA SVOJO PRVO BLAŽENO – MARY MacKILLOP

Josephine ter sestri Carolan, Josephine in Colette.

Brisbanska škofija, ki jo je leta 1859 začel prvi škof - ne preveč priljubljeni - James Quinn, je takrat obsegala celotno državo Queensland. Rimska kurija ima v svojih arhivih kar obsežno zbirko pisem, katerih pisci se ne strinjajo s škofom in njegovim načinom upravljanja škofije. To so pisma duhovnikov, redovnikov in redovnic. Skozi vse leto delovanja bl. Mary v Brisbaneu je bil škof sicer odsoten, vendar je bilo očitno, da je pred odhodom dal svojemu generalnemu vikarju točna navodila, kako ravnati z novimi sestrami. Ni jim bilo dovoljeno imeti kakršne koli stike z duhovniki. Generalni vikar dr. Cani se je sam postavil za njihovega edinega spovednika, vendar jim je za zakrament sprave dal redko priliko, prav tako za sveto mašo in razne pobožnosti v njihovi kapeli, za blagoslov z Najsvetejšim ter za duhovno obnovo. Bl. Mary je glede dr. Canija pisala Fr. Woodsu: "...Za nas ne kaže (Dr. Kani) v nobenem pogledu nikakega zanimanja. Nikoli me še ni vprašal glede naše premišljevalne molitve ali glede molitve brevirja. Naših šol - razen enkrat - še ni obiskal. Nezanimanje in njegova odsotnost je boleča, njegova prisotnost pa nam ne prinaša tolažbe..." Kljub temu je bl. Mary naročala svojim sestram, naj spoštujejo dr. Canija in ga skušajo razumeti. Takole je zapisala: "Dr. Cani je zelo dober človek, ni pa oseba, ki bi nam v našem primeru mogla pomagati. Vendar nam ga je Bog poslal..." Z ozirom na njegovo navado, da jo je redno prekinil, kadar mu je hotela kaj povedati, je izjavila: "Če bi bila svetnica ali vsaj nekoliko ponižna, bi takoj sprejela, da ima on prav. Žal pa nisem ne eno ne drugo. Hinavsko bi bilo, če bi rekla, da sem; iz srca pa želim, da bi bila..."

Bl. Mary je bila mnenja, da se dr. Cani boji škofa ter je ravno to edini razlog, kako ravna s sestrami. Ko je kasneje sam postal škof v Rockhamptonu, je bil popolnoma drugačen in do sester prijazen ter ustrežljiv.

Glavni vzrok nerazumevanja pa je bila ponudba vladne pomoči katoliškim šolam, vezana na gotove pogoje: sestre naj bi uporabljale v šoli isti načrt, kot je predpisan za državne šole in omejiti bi morale pouk verouka med rednimi šolskimi urami. Bl. Mary je vladno pomoč gladko odklonila, češ da

je proti njih redovnim pravilom. Zaupati morajo v božjo previdnost, ki bo poskrbela potrebno ob svojem času. Pisala je dr. Caniju ter utemeljila svoje stališče z besedami: "Moj položaj varuhinje svetega redovnega pravila zahteva to od mene. Zato v božji pričujočnosti izjavljam, da je to glas moje vesti in dolžnosti." Bl. Mary je očitno vzela zahtevo redovnega pravila zelo resno in je zagovarjala neodvisnost sester. Dr. Cani pa je smatral njeno pismo za žaljivo ter je naši blaženi dejal, da ga bo poslal škofu.

Kljub temu, da sestre v Brisbaneu niso imele nikakršne opore s strani Cerkevne vodstva z dr. Canijem na čelu, so vendar požrtvovalno in zelo uspešno delovale ter v kratkem času dosegle zavirljive uspehe. V treh mesecih po prihodu so v mestu odprle tri šole. Ker zase niso smele javno zbirati pomoči, so živele zelo skromno od prostovoljnih darov. Dr. Cani je od časa do časa zanje organiziral nabirko in jim tudi sam večkrat poslal nekaj denarja. Žal pa so prošnje, da bi sestre odprle zatočišče za reveže, pri njem naletele na gluha ušesa. Kljub temu so sestre veliko storile za reveže, ki so dnevno trkali na njihova vrata.

Bl. Mary v svojih pismih iz časa brisbanskih začetkov omenja razne probleme v zvezi s sestrami, vendar poudarja, da so vse brez izjeme predane svojemu poklicu in vzgojnemu delu. Na njenih ramah je bila vsa odgovornost za šole in sestre, pa je kljub temu pomagala ostalim pri poučevanju in pri hišnih delih. Otroke je tudi pripravljala na prejem prvega svetega obhajila. Ob tem je imela navado, da jim je - po Jezusovem zgledu pri zadnji večerji - umivala noge.

Župnik v kraju Gympie, devdeset kilometrov severno od Brisbanea, je zaprosil, naj bi sestre tudi pri njem odprle šolo. Vendar mu sestre niso mogle ustreči, ker je generalni vikar dr. Cani temu nasprotoval. Pač pa se je sestram posrečilo dobiti njegovo dovoljenje, da odprejo šolo v Maryborough. Ob tem pa bl. Mary in sestram ni dovolil, da bi sodelovale pri pripravah za odprtje te šole.

Jožefinke so hitro postale v Brisbaneu zelo znane in priznane zaradi vzornega pouka in tudi zaradi pomoči potrebnim. Vernikom je bilo tudi všeč, da so sestre organizirale majniško pobožnost

v čast božji Materi Mariji.

Ta njihova priljubljenost pri ljudeh pa je imela tudi slab stranski učinek. Starši, ki so imeli svoje otroke pri usmiljenkah, so jih jemali iz njihovih šol ter jih vpisali v šole jožefink. Usmiljenke so ob tem spoznale, da je v nevarnosti državna podpora njihovim šolam, če se bo število njih gojencev občutno znižalo. Problem je rešila bl. Mary: sama in po svojih sestrah je naročala staršem, naj vrnejo svoje otroke v šole k usmiljenkam. Sestre usmiljenke so njeno razumevanje in dobro voljo povrnile s tem, da so pošiljale jožefinkam redovne kandidatkinje.

Jožefinke so tako imele v Brisbaneu izvrstne izgleda za povečanje svoje redovne družine, kar bi jim omogočilo razširiti svoj delokrog. Vendar je pri tem spet nastopila težava s strani generalnega vikarja. Dr. Kani ni dovolil dekletom iz Queenslanda vstopa k jožefinkam, ampak samo dekletom od drugod. Nerazumljivo, a resnično. Toda bl. Mary je modro rešila vprašanje teh poklicev: queenslandske kandidatkinje je napotila v Adelaido, da so tam vstopile k sestram.

Končno je bl. Mary spoznala, da bodo pravila njene sestrskeske družbe dobila večje priznanje pri avstralski hierarhiji, če jih cerkvenopravno potrdi apostolski sedež. V ta namen se je odločila, da bo šla osebno v Rim in prosila za sprejem pri svetem očetu ter izprosila zaželjeno potrjenje.

P. VALERIJAN

Bl. Mary MacKillop s svojo sestro Annie in svojim bratom Donaldom, ki je bil duhovnik jezuit

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

Fr. Tone Gorjup, O.F.M.,

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787

Mobile: 015 555 840 Fax: (03) 9853 6176

Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home

11 – 15 A Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel. in Fax: (03) 9853 1054

VESEL sem, da sem vsakoletno dvomesečno izdajo MISLI, ki navadno pokrije prva dva meseca letnika, prihranil za zdaj. Kar sem pred leti sam zlahka opravil, mi ne gre več od rok ter vzame čas. Pa sem za silo le pretolkel ta dva meseca, četudi je včasih škripalo. Ko bodo te MISLI prispele med vas, bo p. Tone že spet med nami in posvetil se bom lahko v glavnem uredništvu.

Upam, da je imel p. Tone lepe počitnice. Tudi je izpolnil obljubo ter popeljal avstralsko skupino na vrh Triglava. Res jih ni bilo sto, še celo od prijavljenih so se nekateri ustrašili ter premislili. Udeležencem pa gotovo ni bilo žal ter jim je vzpon na streho Slovenije prinesel užitek brez primerjave.

+ V odsotnosti p. Tonija sem običal na drugo nedeljo v mesecu, ko imamo poleg dveh maš v domači cerkvi še slovensko mašo v Geelongu ter popoldansko v St. Albansu. Ni več tako lahko dobiti kakega duhovnika v nadomestek kot pred leti, saj nas je žal vedno manj. Na srečo je hrvaški duhovnik Mato Križanac v Clifton Hillu dobil iz domovine pomočnika, pa mi je lahko priskočil na pomoč za deseto mašo te nedelje v juliju in avgustu. Za uslugo se mu iskreno zahvaljujem.

+ O našem prošenju, praznovanju cerkvenih zavetnikov sv. Cirila in Metoda, sem že zadnjič pisal. Bilo je lepo domače, kakor že vsa leta odkar imamo cerkvico njima na čast. Pridne gospodinje so napolnile mize z dobrotami, da je bilo po končanem bogoslužju za vse v dvorani vsega dovolj.

Društvo sv. Eme je pripravilo srečolov z lepimi dobitki, katera izkupiček (297 dol.) jim bo pomagal pri dobrih delih. Saj članice ne skrbje le za postrežbo v naši dvorani, ampak v našem središču vedno kaj izboljšajo ter nabavijo kaj potrebnega in

koristnega. Hvala jim!

V proščenjskih darilnih kuverticah - vrnilo se jih je 254 - smo za vzdrževanje verskega središča dobili lepo vsoto 5,012 dolarjev. Bog povrni vsem, ki razumejo, da so s središčem naravno vezani tudi stroški, ter nam s svojim darom za božič, veliko noč ter proščenje priskočijo na pomoč.

+ Hladni zimski meseci so ustavili poroke, ne pa krstov. Tokrat morem omeniti štiri.

Dne 22. julija je bil v cerkvi sv. Družine v Bellparku (Geelong), kjer imamo mesečno slovensko mašo, krščen **David Daniel**, sin Alojza **Pluta** in Karmen r. **Paić**. Družina živi v Norlane.

Dne 30. julija je krstna voda v naši cerkvi v Kew občila **Oliverja Henrija**, prvorojenca mlade družine **Martina Pirca** in **Anne Margaret** r. **Crusi**. Z njim sta prišla iz Mt. Waverleya.

Dne 20. avgusta je bil v cerkvi Srca Jezusovega v North Ringwoodu, kjer družina živi, krščen **Michael Štefan**, ki je razveselil svoji dve sestrici **Nicole** in **Samantho**, pa seveda tudi očka **Štefana Prosenaka** in mamico **Joanne** r. **Wishart**.

Dne 27. avgusta pa smo spet krščevali pri nas v Kew: pri krstnem kamnu je zajokal prvorojenček **Jake** (uradno je njegovo ime seveda **Jacob**), ki sta ga iz Mill Parka prinesla **Johnny Iskra** in **Irena** r. **Kalčič**.

Naše čestitke malčkom, katerim želimo dolgo in blagoslovljeno življenjsko pot, staršem pa z njimi obilo veselja.

+ Kosilo za upokojence, vsako tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši, se je pa kar uveljavilo in bi ga mnogi pogrežali. Je vedno okusno pripravljeno, izdatno in poceni. Ker privabi tudi druge, je redno razdeljenih preko osemdeset porcij. Obenem srečaš znance ter po domače poklepetaš in doma ni treba kuhati kosila, kar je tudi nekaj vredno. Kuharice se vrstijo. Ena prevzame glavno skrb, nekaj pomočnic pristopi, članice Društva sv. Eme pa pomagajo v dvorani, zlasti pri postrežbi. Naj Bog povrne vsem!

Zdi se mi, da so tudi ta kosila apostolat. In čim starejši smo, tem bolj smo potrebni takihle srečanj.

+ Društvo sv. Eme nas je odlično potreglo tudi na zadnjo julijsko nedeljo in spet se nam obeta nekaj podobnega sredi septembra: domače klobase z zeljem. Ni se bati, da bi kaj ostalo - vedno jih zmanjka. Pripravita jih **Srečko** in **Jože Brožič** ter so res prvovrstne.

+ Naša mladina, organizirana v Slovenian Youth Group (SYG), se pripravlja na udeležbo pri

letošnjem mladinskem koncertu v Sydneyu. Da za pot zberejo nekaj denarja, so na zadnjo nedeljo v avgustu priredili po maši v naši dvorani koncert z BBQ. Kaj vse zmorejo mladi, če je le malo dobre volje! Brez posebnih vaj in priprav je bil odrski nastop odličen ter je zadovoljil vse udeležence. Seveda je uspel tudi BBQ.

Prireditve je prinesla lep izkupiček 1,760 dolarjev. Tako je odbor (Simon Grilj, David Hvalica in Tony Lenko) mogel znižati prvotno objavljeno ceno za potovanje v Sydney. Po novem: Za odrasle \$180.-, za člane SYG in upokojence \$150.-, za nastopajoče pa \$140.- V ceni je vključeno avtobusno potovanje, prenočišče v motelu in tura po Sydneyu. Odhod bo v četrtek 28. septembra zjutraj izpred naše cerkve v Kew, vrnitev pa v nedeljo 1. oktobra zvečer. Kdor bi se želel pridružiti, naj sporoči čim prej Tonyju Lenku (tel. 9547 6483).

Mladini in ostalim udeležencem želimo varno pot in srečen povratek, nastopajočim pa seveda obilo uspeha.

+ NAŠIH POKOJNIH je žal spet preveč in tokrat posebej izstopa prometna nesreča, ki je zahtevala kar tri žrtve naenkrat. A prvi po datumu smrti je **DOMINIK RUPNIK**, ki nas je zapustil v sredo zjutraj, 13. julija, v bolnišnici melbournskega okraja West Footscray. Klicali smo ga Dino, bil je dobro poznan med tukajšnjimi Slovenci, saj je bil vsa leta zelo delaven pri klubu Jadran in svoj čas celo predsednik. Črni vrh nad Idrijo je bil njegov rojstni kraj, kjer je zagledal luč sveta 29. oktobra 1938. V Avstralijo je prišel leta 1965 z ženo Ankico hrvaškega rodu in hčerko Sonjo ter si ustvaril prijazen dom v okraju Maribyrnong. Pred nekako šestimi meseci so zdravniki ugotovili rakovo

bolezen. Novico je lepo sprejel, živel kot prej in se udeleževal pri klubu, dokler je pač šlo, da mnogi niso niti vedeli, da je težko bolan. V bolniški oskrbi je bil prav malo pred smrtjo, ki nam ga je ugrabila. Rožni venec ob odprti krsti smo zmolili v nedeljo 16. julija zvečer v kapeli pogrebnega zavoda Nelson Bros. v Footscrayu. Naslednji dan je bila maša zadušnica v njegovi farni cerkvi Matere božje v Ascot Vale, kateri je sledil pogreb na keilorsko pokopališče ob velikem številu znancev in prijateljev.

V sredo 19. julija je našo narodno družino v Melbournu pretresla vest o težki prometni nesreči, ki so jo še isti dan omenjala televizijska in radijska poročila ter o njej naslednji dan pisali časopisi. "Geelong Advertiser" je prinesel na prvi strani veliko sliko avtomobila - kepe zmečkanega železja. Saj je naravnost čudež, da je voznica Helena Leber, naša znana javna delavka in organizatorica ter bivši dolgoletni kordinator slovenske oddaje na radiu SBS, ostala živa. In da je Emil, mož in oče dveh žrtev nesreče, prišel iz avta nepoškodovan.

Nesreča se je zgodila blizu Colaca. Avto je privozil s stranske ceste na glavno, ko ga je zadel z desne prihajajoči tovorni avto, da so bile vse tri osebe na zadnjem sedežu na mestu mrtve, ker jim je udarec zlomil tilnik. Žrtve nesreče so:

ANGELIQUE VAN DE LAAK, Helenina hčerka iz prvega zakona ter melbournskim Slovincem dobro poznana. Rojena je bila 2. avgusta 1966 ter krščena in birmana v naši cerkvi. Pred leti je bila pri tukajšnjem Slovenskem društvu izbrana za Miss Slovenia, nekaj časa je v Ljubljani študirala slovenski jezik. Po materi je prevzela frizerski poklic. Smrt jo je ugrabila polno načrtov za bodočnost.

Breda dr. Žerjal

Angelique Van de Laak

Jerneja Žerjal

Po pogrebni maši, predno se je razvil pogreb s tremi krstami . . .

DR. BREDA ŽERJAL je nečakinja Iva Lebra, rojena 22. septembra 1955 v Mariboru. Po poklicu je univerzitetna profesorica kemije na mariborski univerzi, gotovo zelo priznana, saj je predavala kot gost že na več evropskih vseučiliščih. Z možem Emilom in hčerko je prišla v soboto 15. julija iz Slovenije, da si ogleda Avstralijo in preživi nekaj tednov pri svojem stricu. Žal so bile počitnice dolge komaj nekaj dni, ko so bile predčasno končane v nesreči.

JERNEJA ŽERJAL je hčerka Emila in Brede in tretja žrtev nesreče. Rojena je bila v Mariboru dne 4. septembra 1980. Torej še ni dočakala svojega petnajstega leta, ko je prišla s starši v Avstralijo, da tu tako nenadoma zaključi svoje kratko, a obetajoče življenje.

Žalostno je, kadar imamo v cerkvi pred oltarjem eno krsto. Imeti tri naenkrat pa je izreden primer, ki prisotnega mora ganiti. Naša cerkev je bila premajhna, da bi sprejela vse, ki so prišli v ponedeljek 24. julija zvečer k molitvi rožnega venca. Še večja množica je prišla naslednji dan k pogrebni maši, kateri je sledil pogreb s tremi krstami do krematorija v Springvale. Pepel svoje žene in hčerke je Emil v četrtek po upepeljenju odnesel s seboj v Slovenijo. V Mariboru je bil po nekaj dneh pokop zemskih ostankov obeh žrtev nesreče. Vodil ga je p. Niko, ki je kljub vrnitvi domov še povezan z našo avstralsko narodno skupino.

Emil Žerjal, Leberjevi in Van de Laakovi se

vsem iz srca zahvaljujejo za izkazano sočustvovanje ob nesreči ter za tako številno udeležbo pri pogrebu. Mi pa se zahvalujemo vsem, ki so ustregli želji družin pokojnih ter namesto cvetja darovali za naš Dom počitka m. Romane. Dom je tako prejel lepo vsoto \$1,398.- in to je cvetje, ki ostane ter ne ovne nikoli.

Dan po nesreči, 20. julija, je v bolnišnici sv. Vincencija umrl za levkemijo **ERIO VITI**, ki je živel z družino v St. Albansu. Rojen je bil 5. marca 1935 na Reki, od koder je tudi njegov oče Pompeo, mama pa je Slovenka iz Maribora, Mili r. Žnidaršič. Ženi je ime Evelina, otroci pa so Boris, Gordana in Laura. Iz posmrtnic v časopisu je razvidno, da je imel veliko prijateljev ter je bil zelo priljubljen. Pogreb je bil v ponedelje 24. julija iz Memorial Chapel krematorija, Altona North, na Memorial Park Cemetery, kjer je dobil Erio svoj zadnji domek na zemlji.

Ravno en teden po pogrebu treh žrtev avtomobilske nesreče, v torek dne 1. avgusta, smo imeli pogreb **KRISTINE STRATHOPOULOS**. Njena smrt je pravo nasprotje nagle smrti na cesti. Dekle je umrlo v 24. letu starosti (rojena je bila dne 22. julija 1971 v Melbournu ter krščena v naši cerkvi) in je takorekoč osem let umirala. Šestnajstletna je dobila sklerozo multiplex, obležala ter s čudovito potrpežljivostjo prenašala težko bolezen. Vsa leta je družina zanjo skrbela doma.

Oče Dimitrij je grškega rodu, mama Anica r. Mukavec pa iz Bele Krajine. Zlasti mamu sem vedno občudoval, s kakšno materinsko ljubeznijo je stregla bolni hčerki, ki je bila nepokretna in je mogla uživati le tekočo hrano. Kristina je zaključila svoje trpljenje v petek 28. julija. Pogrebno mašo smo imeli v farni cerkvi v Frankstonu, kjer družina živi, nato pa pogreb na pokopališče v Springvale. Kristina, odpočij se pri Bogu, kjer ni več bolečin in trpljenja!

V četrtek dne 10. avgusta so našli mrtvega (a umrl je verjetno že v torek 8. avgusta) na njegovem domu v melbournskem okraju Moorabbin **JOZETA ROZMANA**, doma iz Bele Krajine, kjer je bil rojen v Pribincih pri Črnomlju dne 16. septembra 1938. V Avstralijo je prišel iz Nemčije leta 1970. in se poročil z Nado Smilovič, po rodu iz Dalmacije. Živela sta vsak zase, četudi se nista ločila, ter sta ostala v prijateljskih odnosih. Jože je bil vase zaprtega značaja, v družbo ni zahajal, zato je bil med nami bolj malo ali skoraj nič poznan. Ker je večkrat izrazil željo, da bi bil rad pokopan ob starših, je žena Nada uredila vse potrebno, da bo v septembru njegovo truplo prepeljano v Slovenijo. Z njim bo potovala tudi ona, ker se hoče udeležiti pogreba v Črnomlju. Tu smo imeli krsto v naši cerkvi v četrtek 24. avgusta zvečer, opravili smo mašo z aduščnico in pogrebne molitve.

FRANK POŽAR je umrl v torek 15. avgusta, na praznik Marijinega vnebovzeta, v Lonsdale House Nursing Home melbournskega okraja Northcote. Dan prej sem mu podelil sveto maziljenje, obhajila pa ni mogel več prejeti. Pokojnik je bil rojen 12. decembra 1908 v Famljah pri Vremskem Britofu. Po lastnem pripovedovanju je med vojno živel v Makedoniji, kjer se je tudi poročil, pa so mu ženo in hčerko ubili. V Avstralijo je prišel leta 1949 preko italijanskih begunskih taborišč in se zaposlil kot mesar. Ob starostni oslabelosti je prišel v dom onemoglih. Ves čas se ni družil z nikomer, le rojakinja Marija por. Codognotto, je zadnja leta iz usmiljenja skrbela zanj. Mašo z aduščnico sem imel v petek 18. avgusta zjutraj v naši cerkvi, rožni venec in pogrebne obrede pa ob desetih v kapeli pogrebnega zavoda Tobin Bros. Ker pokojnik ni imel dovolj denarja za grob in pogreb, je dobil svoj zadnji dom med grobovi naše skupnosti na keilorskem pokopališču. Darov za stroške pogreba sem dobil doslej 130 dolarjev, pa se še priporočam dobrim ljudem.

Kot zadnjo naj omenim **MARIJO RADIN**, ki je

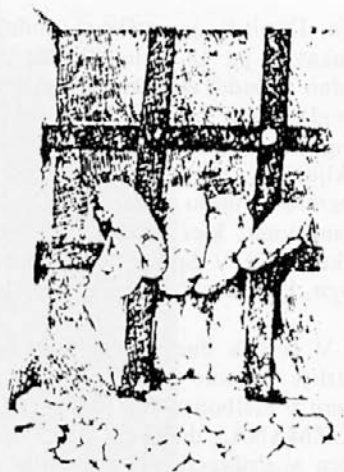
umrla v sredo 30. avgusta v bolnišnici sv. Vincencija. Bila je ena prvih stanovalcev našega Doma počitka m. Romane, prej pa je več let živela pri naših sestrah v Slomškovem domu. Rojena je bila 4. septembra 1899 v družini Žvab, Lokev pri Divači. Po poroki je živela v Trstu, po smrti moža Ivana pa je leta 1966 prišla za sinovoma Ivanom in Savinom v Avstralijo. Želela je biti na svoje in blizu cerkve, zato se je kmalu preselila k našemu verskemu središču. Kljub pohabljenim nogam in bolehnosti je dočkala res visoko starost. Rožni venec ob krsti smo molili v nedeljo 3. septembra zvečer, naslednji dan, ravno na Marijin 96. rojstni dan, pa smo jo po pogrebni maši spremili na keilorsko pokopališče. Izpolnili smo ji željo, da je pokopana ob sestriških grobovih, kjer že počiva m. Romana.

Vsem sorodnikom naših pokojnih izrekamo iskreno sožalje. Taka dolga vrsta umrlih pa je za nas resna pridiga, da bodo enkrat med mrtvimi tudi naša imena. Bodimo pripravljeni, ker ne vemo ne ure ne dneva! Duše pokojnih pa naj uživajo večni mir v božjem naročju!

+ V stolnici sv. Patrika bo na nedeljo 1. oktobra vsakoletna nadškofova **maša vseh narodnosti**, ki danes sestavljajo vernike melbournske nadškofije. Tudi mi bomo sodelovali, kakor vsako leto doslej, četudi bo prav ta datum veliko naše mladine v Sydneyu na koncertu. Pričakujem čim več udeležencev, skupino narodnih noš, potrebujem nosilce naših bander, nekaj otrok za prinos cvetja k Marijinemu kipu in osebo, mladinko ali mladince, ki bo v narodni noši brala slovensko prošnjo. Pričetek bo ob 2.30 z molitvijo rožnega venca v raznih jezikih, pontifikalna maša ob somaševanju emigrantskih duhovnikov pa se bo pričela ob treh. Zbrali se bomo v cerkvenem parku pred stolnico ob slovenskih banderih kmalu po drugi uri. Vabljeni!

P. BAZILIJ

MOJE CELIGE

/ FRANČKOVE SANJE /

Še in še so prihajali jetniki s svojimi škatlami in punklji. Vsi smo ugibali, kam nas bodo odpeljali.

"V Novo mesto pojdemo!" se je oglasil nekdo, ki je menda delal v pisarni.

In res. Prišli so pazniki in nas odpeljali na dvorišče, kjer je čakal zaprt kamion. Prinesli so lisice in nas začeli vklepati dva in dva skupaj za roko. Zlezli smo na kamion. Hace je bil še prost. Ko pa je stopil na kamion, mu je paznik uklenil obe roki, z eno nogo pa ga je priklenil k sojetniku.

Dva paznika z brzostrelkama sta sedla zadaj in kamion se je premaknil. Platno je frfotalo v vrtincu zraka, da smo videli, kod se vozimo. Zavili smo na Dolenjsko cesto. Res nas peljejo v Novo mesto.

Za jetnika je vsaka sprememba doživetje. Spomnil sem se, da sem se zadnjič vozil proti Dolenjski leta 1939, ko sem bil v Ljubljani na kongresu Kristusa Kralja. Takrat sem preživel v Sloveniji več kot mesec dni. Udeležil sem se dveh študentskih taborov, ki sta bila zame pravo doživetje. Spoznal sem pisatelje: Finžgarja, Preglja, Lovrenčiča, Kocbeka, Cajnkarja. Med mlajšimi sem si našel prijatelja Belokranjca Beličiča. In ko sem ga šel obiskat na dom, sem se prvič vozil po Dolenjski. Zdaj pa drugič. Takrat v stari Jugoslaviji svoboden in poln navdušenja za domovino, zdaj v novi Jugoslaviji z uklenjenimi rokami, kot jetnik - v družbi z razbojnikom Hacetom! Kakšna ironija!

Dolenjski griči in vasice z lepimi cerkvicami so ostajali za nami in nas pozdravljali. Kadarkoli se je platno dvignilo, sem videl lepe njive in travnike. Spomnil sem se na domače senožeti in sem si mislil, kako srečen bi bil, če-bi mogel zdaj pomagati očetu pri košnji. Kako bi se naužil svežega planinskega zraka in bi še enkrat svobodno zadihal. Zdaj pa so me dušili izpušni plini motorja in duh po nafti.

Ozrl sem se po sojetnikih. Zibali so se sem ter tja, kakor jih je

TISKOVNI SKLAD
PATRA BERNARDA
ZA NAŠE "MISLI":

\$90.— Cvetko Falež; \$40.— Marija Vogrin; \$30.— Slavko Drezga, Alojz Kastelic, Marija Umbrasunas; \$20.— Anton Dolinar, Gustav Tomažin, Viktor Javornik; \$12.— Derry Madisson; \$10.— Janez Zele, Marija Rakušček, Tine Kramar, Marija Gorjan, Marta Majer, Slavka Ivančič, Peter Belec, N.N.E., Zorka Abram, Adriana Stepančič, Mira Pintar, Andrej Benčan, Emil Pantner, Stane Vatovec, Maria Kovačič, Vincenc Repp, Karolina Ogrizek, Bogomir Jesenko, Adolf Marcen, Vinko Lavrič; \$5.— Zora Delforno, Jože Miklavčič, Helen Hilla, Fran Kološa, Franc Krajnc, Danica Bizjak, Ema Peckham; \$4.— Ana Marija Mršnik; \$3.— Anton Pirnar; \$2.— Zorka Ošonker.

ZA MISIJONE

IN NAŠE

POSINOVLJENE MISIJONARJE:

\$20.— Marija Hribar, druž. Antona Kristan (za lačne).

ZA LAČNE SIROTE

MATERE TEREZIJE:

\$25.— N.N.; \$20.— Marija Hribar, Marija Telich, Alojzija Gosak.

ZA OBNOVO

ROMARSKEGA DOMA

NA SVETI GORI:

\$20.— Marija Hribar; \$10.— Marija Telich.

K OBNOVI

CERKVE V ŽUŽEMBERKU:

\$100.— N.N.

K OBNOVI

SLOMŠKOVE DOMAČIJE:

\$50.— druž. Jože Krušec.

K OBNOVI

CERKVICE MARIJE SNEŽNE

NAD ČRNOTIČAMI:

\$200.— L. & M. Martin.

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

pač vozilo zanašalo na ovinkih. Vsi so bili zamišljeni. Tudi Hace je upiral pogled nekam v daljavo. Verjetno je tuhtal, kako bi pobežnil, če ne bi bil uklenjen.

Zapor v Novem mestu je prav ob reki Krki. Staro poslopje iz avstrijskih časov je postavljeno ob robu mesteca. Okrog njega je zelenje. Celice, ki gledajo na Krko, nudijo prijeten pogled na reko in na nasprotni griček, ki je prav tako okrašen z zelenjem in drevesi.

Kamion se je ustavil pred poslopjem jetnišnice. Počasi smo se skobacali na tla, da nas niso preveč ugulile lisice. Na hodniku so nam jih sneli in vsak si je podrgnil zapestje, da je bolj prosto zakročila kri. Moram pa priznati, da nam jih niso preveč zatisnili. Tu smo čakali, da je prišel paznik, ki je imel naš spisek in nas je začel razdeljevati po sobah. Kam zdaj? Ali bo samica? Verjetno ne, ker jetnišnica ni velika, jetnikov pa je precej.

Slišal sem, da je nekaj duhovnikov tudi v Novem mestu. Upal sem, da pridem k njim. In res. Paznik me je peljal po ozkem hodniku, stresel svoj šop ključev in enega vtaknil v ključavnico. Znotraj je zaropotalo. Kadarkoli so namreč zarožljali ključi v vratih, so morali vsi jetniki vstati, in ko so se vrata odprla, je moral starešina sobe raportirati, koliko je jetnikov v sobi. Ko je paznik odprl vrata, sem zagledal nekaj mož, ki so mirno stali in čakali, kaj bo.

"Tu imate še enega," je rekel paznik in za mano zaloputnil vrata.

Za trenutek smo obstali in se gledali. Odložil sem svoj punkelj in se jim približal. Nasmehnil sem se in se predstavil. Segli smo si v roke. Zanimalo jih je, od kod prihajam. Ko so zvedeli, da sem bil na Žalah, so hoteli v eni sapi zvedeti prav vse: kdo je tam, koliko nas je bilo, kaj smo delali, kakšna je disciplina, kako je s hrano itd.

Tu sem srečal skupino jezuitov. Patri: Pate, Lederhas, Koncilja, Laura, Jauh. In svetni duhovniki: Noč, Jeglič, Mikolič, Oberžan, Kolman in verjetno še kdo.

Soba je bila kar čedna. Vsak je imel posteljo s slamnjačo in rjuhami. Veliki okni sta gledali na Krko in ni bilo prav nič prepovedano stati ob oknu in pasti oči na zelenju in zelenkasti reki.

Spočetka so me gledali z nezaupanjem. Povedali so mi, da je v tem domu še nekdo, ki se prav tako piše kot jaz, in sicer z imenom in priimkom, katerega pa se vsi boje, ker je pomočnik upravnika ali komisar, to pomeni faktotum v hiši. V njegovih rokah so vsi jetniki, z njimi dela, kar hoče; zaslišuje, pošilja na delo, v bunker, zahteva, da postajajo cinkarji in se tako "poboljšujejo".

Dobil sem prostor poleg p. Pateta. Bil je visoke postave, močan, hodil je pokonci, da se je zdel še večji, v njegovi plešasti glavi pa je bilo toliko bogastva, da si se samo čudil. Njegove prodirne, bistre oči so ti segle v dušo. Njemu sem se najlaže

NE POPUŠČATI LOGIKI OROŽJA!

Papež Janez Pavel II. je v posebni poslanici ob 50. obletnici konca druge svetovne vojne pozval človeštvo, naj ohranja spomin na strahote druge svetovne vojne, se uči iz dramatičnih izkušenj in gradi "kulturo miru". Pozval je ves svet k temu, da zavrremo vsako obliko sovražstva, rasizma in netolerance.

"Gospodarske in politične skomine po oblasti" je treba nadzorovati ter odločno zavrniti nasilje in vsako obliko izkoriščanja, je rečeno v papeževi poslanici.

Z orožjem ni mogoče rešiti nobene problema; z njim se ustvarjajo še nove in večje napetosti med narodi, poudarja papež in zahteva odločna prizadevanja za razorožitev. "Človeška družba se ne da zgraditi na nasilju," tako Janez Pavel II. dobesedno, "logiki orožja ne moremo in ne smemo popuščati!"

Človeštvo je danes še "neskončno oddaljeno" od prave kulture miru, poudarja papež. Za mnoge narode Srednje in Vzhodne Evrope se je vojna praktično končala šele z letom 1989, in tudi še danes obstajajo številni odprti spori v Evropi, na primer na Balkanu in na Kavkazu. Za nekatera področja Evrope 8. maj 1995 ni bil "dan miru". Z današnjega vidika se zdi svetovna vojna kakor "samomor človeštva", kot "poraz za premagance kot tudi za zmagovalce", je rečeno v poslanici.

Spomin na strašna leta in totalitarizem, za katerega je najbolj dramatičen simbol Auschwitz, z leti ne sme zbledeti, je opozoril papež in obžaloval, da nauki iz vojne še niso bili povsod vzeti na znanje. "Konec vojne žal ni vodil do izginotja tiste politike in tistih ideolo-

gij, ki so bile zanjo pripravljale tla, oz. jo podpirale." Totalitarni režimi so obstajali še naprej. "Tudi po tistem 8. maju 1945 so na tleh stare celine in drugod še naprej imeli številna koncentracijska taborišča, so slej kot prej zapirali mnoge osebe, ne meneč se za nobeno osnovno človekovo pravico." Človeštvo ni doumelo, da se na uničevanju, zatiranju in diskriminaciji človeške osebe ne da zgraditi človeka vredna družba. Tako Janez Pavel II.

Papež izrecno omenja, da so se mnogi kristjani vseh Cerkva v času vojne in totalitarizma "upirali do skrajne žrtve". Kristjani so se v šestih strašnih letih spet zblížali. V skupnem trpljenju so doživeli "vso nesmiselnost svojih razkolov". Cilj mora biti polna skupnost vseh kristjanov, kar "bo gotovo koristilo stvari miru". Papež je posebej pozval mladostnike, naj bodo zelo čuječi "spričo nastajanja kulture sovraštva in smrti"; zavrnejo naj vse topoumne in nasilne ideologije ter odklonijo vsako obliko nacionalizma in netolerance. /Po Nedelji/

zaupal in sem mu vse razložil, kako je bilo z mano. Z njim sem se pogovoril kakor z očetom. Vsak večer nam je dajal točke za jutranje premišljevanje. Zdelo se mi je, da sem se vrnil v bogoslovje.

Povsod človek sreča različne značaje. Tako je bilo tudi v tej sobi. Najprej sem postal pozoren na štajerskega duhovnika Mikoliča, ki je služboval v Lučah v Savinjski dolini. Zaprli so ga baje zato, ker ni prijavil prašiča, ki so ga redili. Vsak dan je neštetokrat obkrožil mizo sredi sobe in molil rožni venec. Glavo je držal nekoliko postrani, z levo nogo se je malo zaganjal, včasih je obračal oči proti stropu, in ko je končal, je večkrat z globokim prepričanjem rekel: "Koliko trpimo za sveto Cerkev!" Drugi smo se spogledali, se nasmehnili in včasih natihoma rekli: "Zaradi prašičev!"

Noč je bil sam svoj, kot tema se je zavlekel v svoj kot ali k oknu in tam ždel.

P. Koncilja je bil živahen, majhen, drobčkan in je s svojimi bistrimi očmi skrbel za red in snago v sobi. Bil je zelo ustrežljiv.

Jeglič je rad razpravljal in ko se je razvnel, je še bolj jecljal kot navadno. Če je bil dobre volje, se je tako zasmel, da smo videli njegov zlat zob. Takrat so se mu tudi oči smejale od solz, da si je moral sneti očala in si z robčkom brisati solze.

Upravnik doma je bil neki Plos, ki je bil prej v Mariboru. Slabo je skrbel za jetnike. Jedli smo čorbo, ki smo ji rekli "plosovka". Če je le mogel, je za majhen denar kupil kako blago, ki je bilo že staro in se je začelo kvariti. Za zapornika je pač dobro. /Dalje prihodnjič/

Avstralska skupina Slovencev s p. Tonijem na vrhu Triglava, dne 1. avgusta letos. "Na poti na Triglav smo imeli mašo pri Mariji Snežni na Kredarici. Ni nas bilo sto, bili pa smo eno..." (P. Tone)

DNE 5. avgusta sta si v naši cerkvi pred Bogom obljubila zakonsko zvestobo **Simon Horvat** in **Irena Dietner**. Ženin je bil rojen v Beltincih v Prekmurju, nevesta pa že tu v Avstraliji. To je bila pri nas ena redkih porok v slovenskem jeziku in oba sta po svojih starših dobila prekmursko narečje, da ju je bilo prijetno poslušati. V cerkvi je vladalo domače slovensko vzdušje. Mlademu paru čestitamo ter mu želimo na novi življenjski poti obilo božjega blagoslova ter medsebojnega razumevanja in ljubezni. Simonu posebej želimo, da bi se čimprej vživel v novo okolje, a da pri tem ne bi nikoli pozabil na materino doto, ki jo je prinesel s seboj iz domovine.

NA predzadnjo nedeljo v mesecu juliju smo imeli po maši B.B.Q., katerega čisti dobiček je bil namenjen za kritje stroškov tiskanja nove knjige našega pesnika Ivana Burnika Legiša **Hepenja in upanja**. Kot vedno, so se tudi tokrat verlikodušno odzvali rojaki, ki čutijo z našim verskim središčem ter so povezani z našim delom. Še malo in knjiga bo pripravljena, da gre med naše ljudi. Načrtujemo, da bo pesniška zbirka predstavljena 18. novembra po večerni maši, ko bomo imeli v svoji sredi gosta iz domovine, ljubljanskega pomožnega škofa **Lojzeta Urana**.

"Naša čustvena navezanost na rod, na kulturo, na rodni kraj - je predpogoj za naše preživetje, ki je v tujem okolju močno ogroženo. Ponosni bodo znanjci na nas, če bo v multikulturnem mozaiku Avstralije sijal tudi delček slovenskega obraza ter jim ne bo treba meriti slovenske izseljenske kulture samo po veličini in okusu kranjske klobase. Bodočnost lektorata slovenskega jezika na Macquarie univerzi je odvisna od našega truda in žrtev, našega ponosa in naše vere v same sebe. Starši so nam zapustili jezik in vero kot najdražji zaklad, ki ga moramo ne samo čuvati, ampak tudi gojiti in ohraniti. Naša stara domovina je daleč. Žrtvujemo se in podprimo to našo skupnost, ker je to vse, kar imamo..." Besede Ivana Burnika Legiša, ki naj bi šle vsem do srca.

Še je čas, da si z idealizmom prižgemo žarek upanja. Sejmo dobrohotno in Bog nam bo dal obilno žetev. Otroci nam bodo vrnili ogrevajočo slovensko besedo in nas osrečili.

NA veliki šmaren, ki je zapovedan praznik, smo imeli večerno praznično mašo. Po bogoslužju smo si ogledali na video-kaseti koncert pevskih zborov Bele krajine, posvečen našemu pokojnemu organistu, rojaku **Jožetu Šterbencu**. Kljub delavnemu zimskemu dnevju se je zbralo k maši

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (08) 346 9674 - Fax (08) 346 3487*

veliko ljudi in večina je z navdušenjem spremljala koncertni program, ki se je odvijal na zaslonu pred nami. Šele sedaj, ko Jožeta Šterbenca ni več med nami, spoznavamo njegovo veličino: bil je odličen organist, pevovodja in skladatelj, velik rodoljub in mož globoke vere. Verjetno se pokojni Jože pri Bogu smehlja ob priznanju, ki ga je končno dobil od rodne Bele krajine. Kot mnogi rojaki, je bil tudi on vsa povojna leta zamolčan, ker je odklanjal komunizem. Umaknil v tujino pred režimom, ki je skoraj petdeset let uničeval vse, kar je bilo iskreno slovenskega. Upam, da nas je video-predstava belokranjskega koncerta ob spominu na pokojnega Jožeta duhovno obogatila.

NAŠI prvobhajanci in birmanci se vsako nedeljo po maši zbirajo k verouku. Skupaj iščemo in širimo obzorja vere in duhovnosti. Hitro se bliža dan, ko bodo stopili pred škofa in ga prosili za potrditev v krščanski zrelosti. Vem, da nas čas prehiteva. A upam, da bodo po obisku škofa nadaljevali z veroukom ter bodo tudi njih starši še nadaljna leta njihovi skrbni veroučitelji. To pa je tudi najboljši porok za dobro krščansko rast.

P. JANEZ

**JOŽE
ŠTERBENC,**
kakor smo
ga poznali
kot zvestega
organista
adelaidski
Slovenci

Z VSEH VETROV

PETDESET LET je minilo 6. avgusta od eksplozije prve atomske bombe, ki je leta 1945 spremenila v razvaline japonsko mesto Hirošimo, uničila v trenutku 119.000 življenj. Od 79.000 ranjenih in prizadetih se jih je do konca leta 1945 mrtvim pridružil še 21.000. Tri dni kasneje, 9. avgusta 1945, je Hirošimi sledilo še mesto Nagasaki ter žetvi od atomske bombe pobitih dodalo še 70.000 mrličev...

Na letošnjo obletnico so bili po vseh mestih sveta protestni pohodi. Ljudje so v milijonih napolnili glavne ulice in pokazali javno mnenje svetovnega prebivalstva, naj se nikoli več in na noben način ne uporablja atomsko orožje.

Dosti je bilo tudi pisanja v teh dneh, ali je bilo sploh treba Ameriki uporabiti atomsko bombo. Nekateri trdijo, da bi bilo brez atomske bombe izgubljenih še do dva milijona življenj, spet drugi

SLOVENŠČINO in SLOVENSKO KULTURNO DEDIŠČINO

lahko študirate na
MACQUARIE UNIVERZI
v Sydneyu -

Dopisno po pošti ali pa s prihodom na
predavanja.

Vsi **SLOVENSKI PREDMETI**
so lahko tudi del
VAŠE DIPLOME.

Tel (02) 544 1813, fax (02) 544 1640
ali pa direktno
univerza (02) 850 7032

THE SLOVENIAN STUDIES FOUNDATION
11 Nullaburra Rd Caringbah NSW 2229

pravijo, da bi Japonska kapitulirala tudi brez Hirošimske tragedije. Eni so mnenja, da so Združene države s atomsko bombo hotele pospešiti zaključek vojne, drugi jim očitajo, da so z uporabo atomske bombe hotele pokazati Rusom svojo silo in jih spraviti v preplah. Več mnenj pa trdi, da niti Amerikanci sami niso vedeli, kakšen bo učinek dotodaj neznane sile - torej v skrbi za svetovno varnost ne bi smeli uporabiti atomske bombe.

Naj bo že kakor koli - atomska bomba je padla. Svet je onemel. Ob petdesetletnici naj velja geslo: Nikoli več in nikjer več atomske bombe! - Bog nam pomagaj, da bo to tudi držalo!

O CELIBATU je govoril krški (celovski) škof dr. Egon Kapellari 27. junija pri duhovniških posvečenjih v krški stolnici. Poudaril je njegov veliki pomen v Cerkvi. Glasovi, da bi bil odpravljen, so po njegovem mnenju znamenje "nepotrpežljivosti", ki je tako značilna za današnjo družbo. Tisti, ki jim celibat ni všeč, pa naj bodo znotraj ali zunaj Cerkve, pogosto ne mislijo, koliko duhovne moči dobiva Cerkev že stoletja prav iz duhovniškega in redovniškega celibata, koliko pripravljenosti za delovanje v dušnem pastirstvu, pri vzgoji ali pomoči bolnikom. Kritiki tudi ne mislijo na to, da je celibat nekaj običajnega prv tako pri drugih verstvih, na primer budizmu. Res nekateri dolžijo celibat za razne homoseksualne prestopke, ki jih časopisi taki radi objavijo ter oponašajo Cerkvi. A ti primeri so procentno tako maloštevilni z ozirom na število duhovnikov in redovnikov po svetu, da vrednost celibata ob njih prav nič ne izgubi.

Škof Kapellari je poudaril, da pomanjkanja duhovnikov v Avstriji ni treba iskati v duhovniškem celibatu, marveč v sitosti, malodušnosti in izgubi življenjskega zagona avstrijskih vernikov. Število duhovnih poklicev je eden pokazatelj duhovne moči Cerkve v nekem narodu - Cerkev v Avstriji pa v tem pogledu ravno ne izstopa.

V MOSKVI je 65.000 katoličanov, svoje cerkve pa žal še nimajo. Takoimenovana "Poljska cerkev" je bila leta 1937 zaplenjena in jo dozdej nove oblasti še niso vrnile lastniku, četudi so to že leta 1993 obljubile. Zato se je končno skupina katoličanov odločila za posebno akcijo in cerkveno poslopje enostavno zasedla v upanju, da jim bo to pomagalo pri njihovi upravičeni zahtevi. Pa ni. Letos v marcu je prišla policija in Poljsko cerkev z grobo silo izpraznila. Katoliški administrator v Moskvi, nadškof Tadeusz Kondrusiewicz, je protestiral pri predsedniku Borisu Jelcinu, pa za

SBS RADIO, ki oddaja v 69 jezikih,
praznuje dvajsetletnico svojega obstoja.

Vabimo vas, da se vključite v slovenski program,
ki je na sporedu vsako nedeljo in vsak torek,
od osme do devete ure dopoldne,
na

SBS RADIO 1 Sydney 1107 AM
SBS RADIO 1 Melbourne 1224 AM
in tudi na narodnem omrežju
SBS NATIONAL NETWORK

ob torkih med deveto in deseto uro dopoldne:

Adelaide 106.3 FM (pol ure pred ostalimi)
Brisbane 93.3 FM
Darwin 100.9 FM

Newcastle 1584 AM
Perth 96.9 FM
Wollongong 1485 AM

Mariza Ličan,
urednica slovenskega programa Sydney
Telefon: (02) 728 3387

Elica Rizmal,
urednica slovenskega programa Melbourne
Telefon: (03) 9 685 2543

enkrat uspeha še ni. Moskovskim katoličanom je ostalo le upanje, da bo končno vendarle prišlo do vrnitve cerkve.

VINKO ŽAKELJ, dolgoletni izseljenski duhovnik med Slovenci v Belgiji in Holandiji, je praznoval letos zlati mašniški jubilej. Papež Janez Pavel II. mu je ob tej priliki v priznanje in zahvalo podelil naslov monsignora. Zlatomašnik je znan tudi po zavzemanju za slovenski značaj Svetih Višarij. V ta namen je začel pred nekaj leti akcijo in podprl nakup hiše blizu višarskega svetišča, ki naj bo dom za vse slovenske romarje k Višarski Mariji.

Vinko, Bog te ohrani še mnogo let slovenskim izseljencem!

14-LETNICO Marijinih prikazovanj v hercegovskem Marijinem božjepotnem središču Medžugorju so praznovali letos. Kljub vojni v BiH se je zbrala velika množica romarjev iz Hercegovine, Hrvaške, raznih delov Evrope in ZDA. Prihajali so brez težav po cesti iz Splita. Kljub temu, da Cerkev glede prikazovanj še ni izrekla zadnje besede potrjenja, je Medžugorje kraj milosti za marsikoga med romarji, če tja pride s pravim namenom in iskreno prošnjo Mariji.

Vojna v BiH je romarskemu kraju doslej naravnost čudežno prizanesla. Izvedenih je bilo sicer nekaj zračnih napadov na kraj pred tremi leti, a cerkve niso poškodovale in tudi žrtev ni bilo.

"**KATOLIČANI** sarajevske škofije so prestrašeni kot divje živali, kadar jih lovijo. Zapuščajo svoje kraje. Pomagajte nam, da ne bomo podlegli!" je nedavno dejal sarajevski pomožni škof msgr. Pero Sudar, ko je bil gost videmske škofije. Iz njegovega pripovedovanja je razvidno, da je katoliška Cerkev v Bosni na robu uničenja. "Verskih skupnosti je bilo v sarajevski škofiji pred vojno 144, izginilo jih je 57. Uničili so jih Srbi, ki niso porušili le cerkva in samostanov, ampak celo pokopališča. Štiristo naših poslopij je močno poškodovanih. Tudi Muslimani so opravili svoje: uničili so 59 župnišč in 30 cerkva; skupno so oškodovali 217 cerkvenih poslopij. Samo v sedemnajstih župnijah so še nekako normalne strukture farnega občestva. Pred tremi leti je štela škofija 528.533 katoličanov, aprila letos jih je bilo le še 204.123. Če bo šlo tako naprej, bo katoliška Cerkev, ki je tu prisotna od 15. stoletja, izginila."

DVE IKONI sv. Anastazije sta ruska astronauta Solovjov in Budarin odnesla s seboj v vesolje ter bosta ostali na krovu vesoljske postaje Mir do januarja prihodnjega leta. Slika svetnice po katoliški tradiciji je blagoslovil papež Janez Pavel II., po pravoslavni pa ruski patriarh Aleksej II. - Sveta Anastazija je bila mučena v četrtem stoletju in sicer v današnjem Sremu. Njeni ikoni torej prebujata upanje za mir med narodi nekdanje Jugoslavije.

KOTIČEK

NAŠIH MLADIH

V GALERIJU MLADIH naj danes predstavimo slovensko dekle, ki je bilo rojeno leta 1962 v melbournskem okraju Altona. GLENDA ANA SLUGA je njeno ime. Oba starša sta s Primorskega: zdaj že pokojni oče Joža iz Artviž, rojstni kraj mame Margarete r. Cetin pa so Mrše. Glenda je prvih dvanajst let šole dokončala v Mount St. Joseph Girls College v Altoni, ki so ga vodile redovne sestre. Leta 1980 pa je začela univerzitetni študij na Melbourne University - Faculty of Arts. Tri leta kasneje je prejela diplomu: Bachelor of Arts with Honour. Kot je bila vsa šolska leta odlična študentka, se zdaj ni zadovoljila in zaključila svoj študij. Študirala je dalje in si leta 1985 pridobila Masters Degree of Arts. Za nalogo, ki jo je morala predložiti, je izbrala snov iz življenja priseljencev. Zgodovinski oddelek melbournske univerze je njeno delo izdal v obliki knjige, ki nosi naslov: "Bonegilla 'A Place of No Hope' ". Glenda je začela poučevati na univerzi, po enem letu pa se je odločila, da bo nadaljevala študij v Angliji. Vpisala se je na londonsko univerzo ter prejela doktorat iz filozofije. Eno leto je bila uslužbena na avstralski ambasadi v Budimpešti ter je poučevala an-

MOLITEV ZA STARŠE

BOG, KI V NEBESIH SI DOMA,
OHRANI MAME VSEH OTROK,
KI JIH KOT GMOTO KRUŠNEGA TESTA
TOPLINA GNETE MATERINIH ROK.

PODARI VSEM OČETA
ZA VES DAN, NE LE ZA VEČER.
BREZ NJEGA SO KOT OVČKE,
KI JIH IZGUBIL JE PASTIR.

OBA OHRANI VSEM!
SAJ SI DVE ROKI NAM PODARIL,
DVE ROKI SI NAM TI USTVARIL,
KI SILIJO V OBJEM:
ENO ZA OČKA,
ENO PA ZA MAMO.

MILAN RUFUS
(iz slovaščine A. S.)

gleščino in zgodovino na univerzi. Po vrnitvi v Avstralijo jo je sprejela Sydneyska univerza, kjer zdaj predava zgodovino.

Da Glende nikoli ni bilo sram povedati, da je slovenskega rodu, mi menda ni treba posebej poudariti. Tudi njena slovenščina je odlična. Rodna domovina staršev, Slovenija, pa se ji je tako priljubila, da jo ob vsaki možni priliki obiše.

Glendi čestitamo k lepim uspehom, ki so v čast tudi nam vsem. Vedno sem vesel, če otrok slovenskih izseljenskih staršev uspe in je hvaležen svojim roditeljem, da so mu pomagali do uspeha. Glenda je v svoji knjigi o Bonegilli za uvod napisala posvetilo: To my Parents - for Risking the Journey. S temi nekaj besedami nam je povedala veliko. Vsi ji želimo še mnogo uspehov v življenju.

MLADINA! Vsakoletni koncert, ki smo ga pred 21. leti pričeli zate, da moreš nastopiti, da se moreš srečati s slovensko mladino od drugod, bo letos v cerkveni dvorani sydneyškega verskega središča sv. Rafaela v Merrylandsu. Datum: sobota, 30. septembra, kasno popoldne. — Pridi med udeležence, lahko se tudi že prijaviš za nastop. Na svidenje na koncertu!

OBVESTILO

VELEPOSLANIŠTVA RS v Canberri:

Sporočamo vam, da v mesecu septembru ne bo konzularnih dni v Sydneyu in Melbournu. V oktobru pa bo imel konzularni dan

SYDNEY

v ponedeljek, dne 9. oktobra 1995, od tretje do šeste ure popoldan v prostorih Slovenskega društva Sydney;

v torek, dne 10. oktobra 1995, od devete do dvanajste ure dopoldne v prostorih verskega središča, Merrylands.

MELBOURNE

v sredo, dne 11. oktobra 1995, od devete do dvanajste ure dopoldne v pisarni SNS v verskem središču v Kew;

v četrtek, dne 12. oktobra 1995, od devete do dvanajste ure dopoldne v prostorih slovenskega društva "Planica".

Prosimo vse, ki se želijo poslužiti teh konzularnih dni, da predhodno telefonsko pokličejo veleposlaništvo ter se dogovorijo za točno uro sestanka.

Veleposlaništvo RS v Canberri ima vsak delovni dan uradne ure od desete do ene ure popoldne. V tem času lahko dobite vse potrebne konzularne informacije, osebno ali telefonično. S tem se bomo tudi lahko izognili napačnim tolmačenjem nekaterih konzularnih vprašanj.

Naše veleposlaništvo uraduje na naslovu:
ADVANCE BANK CENTRE - LEVEL 6,
60 Marcus Clarke Street, CANBERRA CITY.
Številka telefona je (06) 243 4830.
Številka faksimila pa je (06) 243 4827.

Pisma in drugo pošto pošiljajte na naš poštni predal: EMBASSY OF SLOVENIA,
P.O. Box 284, Civic Square,
Canberra, A.C.T. 2608

ALJAŽ GOSNAR, odpravnik poslov

MERRYLANDS, NSW - Pa še nekaj resnih misli o slovenskem pouku! ŠOLA - DA ALI NE! Slišim alarm, ki opozarja, da je slovenska šola v Bankstownu v veliki nevarnosti. Če se zanjo ne bomo resno zavzeli, ji bo odzvonilo bilje. Če ne bo dovolj učencev slovenskega jezika, nam bo avstralski urad za etnične šole zaprl vrata.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Od vsakega slovenskega dijaka srednješolske starosti v Sydneyu in okolici je torej odvisno, če se bo slovenski pouk še nadaljeval. Če ti ne bodo znali prav ceniti vrednosti in potrebe slovenske šole, potem bo šola prenehala - za vedno. Tudi če bi se pozneje našlo med mlajšim rodom gotovo število dijakov, ki bi radi na gimnaziji študirali slovenščino, te možnosti ne bo več: z današnjim nezanimanjem jo bomo zapravili za vselej...

Vsak slovenski dijak, ki ima možnost obiskovati slovenski pouk v Bankstownu, pa tega ne stori, zabije svoj žebelj v krsto slovenske šole. Starši te naše mladine, premislite gornje besede: storite svoje in podprite slovenski pouk, da bo naša šola delovala še dolga leta! - P. Valerijan

GREYSTANES, NSW - Po desetih letih šolanja in delovanja v Sloveniji, je prišla v Avstralijo na obisk svojih domačih s. Zalika Svenšek. Rodila se je leta 1965 v Sydneyu - kot dvojčka bratu, ki je pri porodu umrl. Ne prisodili bi ji trideset let, saj izgleda drobna in mladostnega obraza, kot bi bila še

Za pomoč in nasvet za zmerno ceno

KOBAL & ASSOCIATES SOLICITORS & ATTORNEYS

Dorothy Kobal B.Com L.L.B.

81 Spring Ave,
(P.O. Box KL 806) Kings Langley 2147
(T) (02) 838 0334 (Fax) (02) 674 4583

Conveyancing, Wills & Probate, Small
Business, Litigation and General Advice.

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 387 8488

S. Zalika na sydneyskem letališču z mamo (na desni sliki) in znanci Angelo in Vinkom Danjko

vedno šolarica. Ko ji je bilo tri leta, so se starši odločili, da se vrnejo v Slovenijo. Tam so na mali kmetiji v Juranskem dolu pri Lenartu preživeli devet let. Nato se je družina vrnila v Sydney, po dveh letih pa so se preselili v Newcastle, kjer še zdaj živi mama ter brata Albert in Franc z družinama. Oče je pred devetimi leti umrl v Sydneyu.

Petnajstletna Zalika je pri slovenskih mašah v Newcastle spoznala slovenske sestre. Z njimi se je spoprijateljila in začutila v sebi željo, da bi služila Bogu in bližnjemu. Tako jo že po enem letu najdemo v Melbournu, v Slomškovem domu slovenskih sester v Kew. Tri in pol leta je Zalika obiskovala ter srečno zaključila High School, nato

pa se odločila, da začne noviciat in tudi ona postane sestra. Tako je prišla spet v Slovenijo, kjer jo najdemo najprej v Nazarjah v Savinjski dolini, avgusta 1985 pa v Slovenski Bistrici. V času noviciata je obiskovala katehetski tečaj na teološki fakulteti v Mariboru ter začela štiriletno orglarsko šolo. Tako se je pripravljala za učiteljico verouka in za organistko ter pevovodkinjo.

Dne 9. avgusta 1992 je s. Zalika napravila večne redovne zaobljube. Veliko veselje ima pri delu z otroki, zlasti s Frančiškovo mladino, in pa z veroukom, ki ga poučuje od ponedeljka do petka. Je ena od treh veroučiteljev, ki poučujejo 600 otrok v župniji. Vodi tudi otroški pevski zbor in mešani zbor odraslih.

Na vprašanje, če se misli kdaj vrniti v Avstralijo, pa mi je odgovorila, da je v Sloveniji pri svojem delu srečna ter bi bilo zelo neodgovorno pustiti začeto delo. Kot redovnica pa je tudi dolžna ubogati predstojnike.

In kako je z našimi sestrami, ki so se iz Avstralije vrnile domov? Sestra Ksaverija je v Križah, sestra Marija v Slovenski Bistrici, dela pa na škofijskem uradu v Mariboru. Sestra Ema ni najbolj zdrava, je pa v Ljubljani, v sestriški hiši v Šiški. Sestra Monika je zelo rada na Brezjah. Sestra Pavla je v Slovenskih goricah, sestra Maksimilijana pa v domu duhovnih vaj v Nazarjah v Savinjski dolini. Sestra Silvestra, predstojnica Slomškovega doma v Kew, je umrla v Čakovcu na Hrvaškem. Rade so v Sloveniji, nikoli pa ne bodo pozabile Avstralije in naših dobrih izseljencev.

S. Zalika je ostala med nami tri tedne. Obiskala je svoje domače v Newcastle, sydneysko versko središče ter svoje sydneyske prijatelje. Lepo jo je bilo videti tako zadovoljno in polno načrtov za delo v prihodnje. Hvala ji za prijetno srečanje po dolgih letih in pozdrave vseh sester povratnic, ki jih je prinesla kot topel dih slovenskega poletja k nam na peti kontinent. - Danica Petrič

MT.MEE, QLD. - Slučajno mi je prišel v roke spored pogrebne maše, ki je bila dne 11. avgusta lanskega leta v cerkvi Marije Lurške, Sunnybank,

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.

VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.

85-87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.

Tel. 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

Tobin Brothers

Viktorijskim Slovincem
na uslugo v času žalovanja

Head Office: 189 Boundary Road
NORTH MELBOURNE

328 3999

BERWICK	796 2866	MOORABBIN	555 9088
CRANBOURNE (059) 96 7211		NOBLE PARK	558 4999
DONCASTER	840 1155	PAKENHAM (059) 40 1277	
EAST BURWOOD	886 1600	RINGWOOD	870 8011
ESSENDON	331 1800	ST ALBANS	364 0099
FRANKSTON	775 5022	SUNSHINE	364 8711
GARDENVALE	596 2253	WERRIBEE	748 7900
GLENROY	306 7211		
MALVERN	576 0433	Frances Tobin & Associates	596 8144

TOBIN BROTHERS PTY LTD (AFDA)

Qld. Ime pokojnega: ANTHONY JURŠEVIČ. Poiskal sem lanske novembrske Misli: v Matici naših pokojnih, med rojaki, ki so umrli med nami v lanskem letu, ni bilo tega imena. Torej ni nihče poročal. Naj teh nekaj vrstic nadomesti zamujeno:

Toni je bil rojen 23. decembra 1960 v Brisbanu kot sin Marije Juršević, doma iz Zibike na Štajerskem. Izgubila je že moža Vinka, še prej pa sina Filipa. Zdaj sta ji ostali dve hčerki, Suzi in Daniela. Pokojnega Tonija je kot šestnajstletnika zvalil cirkus Ashton. Skoraj šestnajst let je potoval z njim po vsej Avstraliji ter kot cirkuški klovn zabaval gledalce. Šele kaki dve leti pred smrtjo je prišel spet med svoje, da si okrepi zrahljano zdravje, ki pa je končno žal odpovedalo. Dne 8. avgusta 1994 je zaključil svoje zemsko potovanje. Naj počiva v miru božjem! - Mirko Cuderman

DVE ZAHVALI - Ivanka in Jože Pohlen iz Yagoone (Sydney) se vsem prijateljem, članom igralske družine in merrylandski molitveni skupini Srca Jezusovega lepo zahvaljujeta za obiske, cvetje in razne storjene usluge v času njune bolezn. Pristrčna zahvala tudi p. Valerijanu.

Ivanka Žele se po težki operaciji že nahaja doma - v Granville (Sydney) - in se s svojim možem Jožetom sorodnikom, prijateljem ter članom molitvene skupine iz Merrylandsa zahvaljuje za obiske, telefonske klice in cvetje. Bog povrni vsem za skrb in dobroto!

KDO BI VEDEL POVEDATI...

... kje v Avstraliji se nahaja IVO ŽNIDAR, rojen v Mariboru 16. oktobra 1944. Nazadnje se je oglasil domačim leta 1981. Takratni naslov: P.O.Box 71, Merriwa 2329, NSW. Po njem poizveduje brat Marjan v Mariboru.

Sorodniki poizvedujejo, kje naj bi bil JANEZ KNEZ, katerega zadnji naslov je bil P.O.Box 105, Sandringham 3191 Vic.

Ponovno tudi naprošamo, da bi radi zvedeli

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

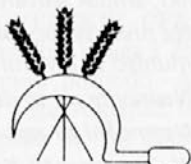
Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta MURRAY in FRANK BERIC
Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena
stanovanja, kopalni oazen, sončna terasa, pralnica,
TV, ventilatorji, zajtrk po želji...
Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.
Vprašajte za ostale informacije!
2965-2967 Gold Coast Highway
(ali pa P. O. Box 691)
SURFERS PARADISE, QLD. 4217
Telefon: (075) 398 759

THE GRAINARY BAKE HOUSE

Phone 846 7700

Melbournskim rojakom
se toplo priporočamo
z raznovrstnim domačim
pecivom, kruhom in še
drugimi dobrotami naše peči.
F. M. P. BRAČKO

1/110 JAMES STREET, TEMPLESTOWE 3106

OFFICE:
563 8095

MOBILE:
018 107 305

Melbournskim rojakom
na uslugo za kleparske in instalacijske dela

DANNY'S PLUMBING

17 Charles Street
East Bentleigh, 3165

DANNY STIBILJ
LICENCE NO. 33308

kje v domovini žive sorodniki pokojnega AVGUŠTINA ČEDERMACA, ki je pred nekaj leti umrl v Melbournu. Zadeva je zanje zelo važna in nujna.

“Zakaj ste pobegnili iz zapora?”

“Ker sem se hotel oženiti.”

“Vi imate pa res čudno predstavo o svobodi.”

PA SPET NEKAJ UVOŽENEGA
IZ REPUBLIKE SLOVENIJE

+ Lahko je govoriti o neodgovornosti, če imaš slab spomin.

+ Težave so za nami — pred nami tudi.

+ Ne delajte novih neumnosti! Imamo še veliko zalogo starih.

+ Kadar se naši bojujejo z našimi, navadno zmagajujejo njihovi.

+ Današnja kriza je seštevke štirideset let uspehov.

+ Volite najslabšega, da pozneje ne boste razočarani!

+ Da ne bo pomote: mene niso preganjali srbski boljševiki, ampak slovenski.

+ Na prvih svobodnih volitvah smo lahko izbirali med komunisti in bivšimi komunisti.

+ Napravite mi to deželo spet evropsko!

+ Nezmožni so zmožni vsega.

+ Kaj je sporočil Karl Marx z onega sveta? "Oprosti-te, zmotil sem se!"

REŠITEV KRIŽANKE zadnje številke:

Vodoravno: 1. doba; 4. Togo; 7. ivnat; 9. le; 11. ti; 12. osa; 14. okno; 16. upal; 17. in; 18. osel; 19. up; 20. prelom; 22. kali; 24. ne; 25. elita; 27. mana; 28. ihta. — Navpično: 1. delo; 2. bi; 3. avto; 4. ta; 5. otopenel; 6. opal; 8. ni; 10. ekipa; 13. salon; 15. N. N.; 16. uresti; 18. or; 19. ukam; 20. pila; 21. meta; 23. len; 26. ah.

Rešitev so poslali: Lidija Čušin, Jože Grilj, Ivan Podlesnik, Francka Anžin, Alojz Semenič, Antonija Poklar, Jože Štritof, Anton Ule. Žreb se je nasmehnil Antoniji Poklar.

Med politiki. — Prvi: "Med debato sem bil malce raztresen in nisem poslušal. Kaj si že povedal glede novega zakona o pokojninah?"

Drugi: "Nič posebnega."

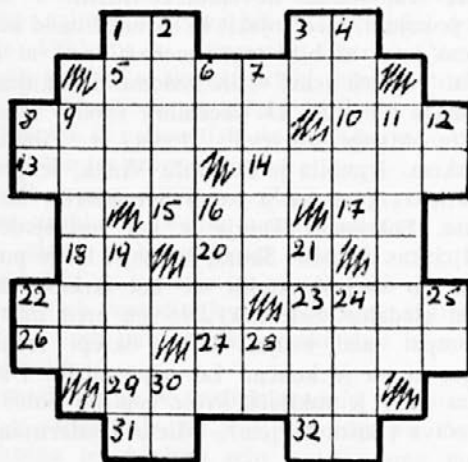
Prvi: "To vem. Ampak zanima me, kako si to formuliral."

DO YOU NEED A GOOD PLUMBER?
POTREBUJETE KLEPARJA,
VODNEGA ALI PLINSKEGA
INSTALATERJA?

Rojakom Melbourne in okolice
se priporoča in je na uslugo
JOŽE ŽUGIČ,

5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

Križanka /Ivanka Žabkar/

Vodoravno: 1. predlog; 3. važna igralna karta; 5. huda trmasta jeza; 8. ena denarnih enot; 10. stalno bivališče; 13. zimsko vozilo; 14. gradbeni izdelek iz glin; 15. rudniško delo; 17. prislov časa; 18. učenje; 20. privlačnost, skušnjava; 22. vzajemnost, sožitje; 23. vodna ptica; 26. gib vode; 27. potepuh, brezdomec; 29. sodni postopki; 31. kratica za organizacijo Alcoholic Anonymous; 32. kratica pokojnega slovenskega komunističnega mogotca.

Navpično: 1. ime slovenskega pesnika; 2. popolno približanje; 3. kratica za tehnično atmosfero; 4. užiten del rastline; 6. kratica za gospo; 7. del obrambe; 8. angleška kratica za dva ali več svetnikov; 9. tujka latinskega izvora za pisalno desko, ploščo, tudi zakonik; 11. mala odprtina na hiši; 12. pogosti vzklík v italijanski govoric; 16. ena kuharskih dobrot; 19. slovenska reka; 21. tujo lastnino si prisvaja; 22. kratica za sveti; 24. očka; 25. prva in zadnja črka v abecedi; 28. trinajsta in triindvajseta črka v abecedi; 30. bog starih Egipčanov.

REŠITEV pošljite do 20. septembra na uredništvo!

+++

Policaj vozniku: "Malo boste morali pihati."

Pijani voznik: "Prav, pa bom. Kje pa vas boli?"

Viktorijskim rojakom
se priporočamo za razna
obnovitvena dela na grobovih
in tudi nove spomenike
na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3064

Telephone: (03) 308 1652

Facsimile: (03) 308 1652

Mobile:

018 348 064

018 531 927

R
&
R

HOJA ZA KRISTUSOM – Knjižica je v obliki molitvenika in obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. Cena 5 dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika vredne vsebine na 305 straneh. Prva izdaja je pošla, druga je pravkar dospela. Cena: 15 dolarjev.

LUČ V ŽIVLJENJE je molitvenik z velikimi črkami za ostarele, ki so jim opešale oči. Cena 10 dolarjev.

VSE POTI – V tekoči vezani besedi izražena topla razmišljanja je napisala v Melbournu Draga Gelt. Od vsake knjige gre en dolar za Dom počitka m. Romane v Kew. Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center of USA. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

WHISPER – Angleško-slovenske pesmi Danijele Hliš. – Cena 10 dol.
MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8 dolarjev.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6 dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA – Avtobiografska razmišljanja je napisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini. Cena 13. dolarjev.

ŽIVLJENJSKI IZZIVI je naslov knjige inž. Ivana Žigona, ki je izšla pravkar v Ljubljani. Cena je znižana na 15.– dolarjev.

JEZUS DOBRI PASTIR. Baragove molitve je zbral v molitvenik dr.F. Jaklič – Z velikimi črkami za slabe oči. – Cena 10 dolarjev.

LEPOTE SLOVENSkih CERKVA je monumentalna knjiga z 283 čudovitimi barvnimi posnetki. Avtor fotografij je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Kupi jo, da bo postala tvoj družinski zaklad, ki ga boš s ponosom pokazal obiskovalcem druge narodnosti. Cena 49 dolarjev.

ZA PEST DROBIŽA je najnovejša pesniška zbirka, ki nam jo poklanja adelaidski rojak Ivan Burnik Legiša. Cena deset dolarjev.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m. Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

1996

GROUPS FOR SLOVENIJA

ENROL NOW FOR ECONOMICAL GROUPS

We have been organising groups to Slovenia
since 1982

SLOVENIA TRAVEL / DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 9 842 5666

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ŽE SEDAJ ZA SKUPINSKO
POTOVANJE NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1996

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel / Donvale Travel

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666